

Gazeta învățămîntului

ORGAN AL MINISTERULUI ÎNVĂȚĂMÎNTULUI ȘI CULTURII ȘI AL COMITETULUI CENTRAL AL SINDICATULUI MUNCITORILOR DIN ÎNVĂȚĂMÎNT ȘI CULTURĂ

Anul XI, Nr. 544

Vineri 18 decembrie 1959

8 pagini 25 bani

Sarcini importante ale organizațiilor sindicale

Plenara din 3-5 decembrie a.c. a C.C. al P.M.R., care a făcut un rodnic bilanț al activității desfășurate de poporul nostru pentru dezvoltarea continuă a economiei naționale și a stabilit sarcinile planului de stat pe anul 1960, mobilizează pe toți oamenii muncii din țara noastră la noi și mari înfăptuiri. Alături de întreg poporul muncitor, oamenii școlii au primit cu însuflețire documentele Plenarei, hotărâți să-și aducă contribuția la traducerea în viață a sarcinilor trasate în expunerea tovarășului Gh. Gheorghiu-Dej.

Un rol de mare însemnătate în îndeplinirea acestor sarcini revine și organelor și organizațiilor sindicale ale muncitorilor din învățămînt. Indrumate de organizațiile de partid, organele sindicale sînt ajutate să vadă cu limpezime calea pe care este necesar să-și orienteze activitatea lor de viitor, direcțiile spre care trebuie să-și îndrepte preocupările lor principale. Datoria lor este să descopere și să încurajeze inițiativa, să studieze și să valorifice cel mai larg metodele de muncă înaintate, să întrefină și să stimuleze elanul creator al fiecărui membru de sindicat.

În anul 1960 vor intra în producție un număr de peste 160.000 de noi cadre. O bună parte dintre acestea se află încă pe băncile școlilor tehnice și profesionale, ale școlilor de meserii și agricole și ale școlilor de cultură generală. Pregătirea lor profesională pentru a deveni buni muncitori și tehnicieni capabili să folosească tehnica înaintată trebuie să fie una din preocupările de seamă ale organizațiilor sindicale. Este necesar să fie extinsă și generalizată experiența acelor comitete sindicale din școli care au știut să îndrepte atenția colectivelor didactice în special înspre îmbunătățirea pregătirii elevilor pentru munca în producție. Comitetul de instituție de la Școala de meserii din orașul Bacău, de exemplu, s-a ocupat de aproape de sprijinirea procesului de învățămînt și de producție, organizând consfățuirii de muncă și numeroase alte acțiuni menite să-i mobilizeze pe membrii de sindicat la permanenta îmbunătățire a activității lor profesionale. Ca urmare, nivelul pregătirii teoretice și practice a elevilor din această școală a crescut continuu. O preocupare similară pentru buna pregătire a elevilor în vederea intrării lor în producție se manifestă și la multe școli medii de cultură generală, ca de pildă, la școlile medii nr. 22 și nr. 4 din Capitală, la școlile medii nr. 2 și nr. 3 din Ploești, la Școala medie nr. 1 din Rm. Vilcea etc. Organizațiile sindicale din aceste școli, îndrumate de organizațiile de partid, și-au orientat activitatea spre mobilizarea cadrelor didactice pentru ridicarea nivelului predării și pentru legarea cel mai strînsă a lecțiilor de cerințele vieții, ale producției. Ele au organizat schimburi de experiență pentru extinderea celor mai bune metode de pregătire practică a elevilor.

Există însă și școli în care organizațiile sindicale și-au neglijat obligațiile ce le revin în sprijinirea cadrelor didactice pentru legarea muncii din școală de cerințele construcției socialiste. Acestea au datoria să-și lichideze de urgență lipsurile și să-și aducă neîntîrziat contribuția la buna organizare a procesului de învățămînt, la ridicarea nivelului acestuia, mobilizînd pe fiecare învățător și profesor la o muncă susținută pentru a da economiei noastre naționale cadre calificate, cu o bogată cultură și cunoștințe de specialitate teoretice.

Prin grija partidului și guvernului, zeci de mii de muncitori și țărani muncitori studiază în învățămîntul seral și fără frecvență. Ridicarea nivelului cunoștințelor de cultură generală ale acestora înseamnă o contribuție de seamă la buna îndeplinire a sarcinilor ce le au ei pe linie de producție, la îndeplinirea și depășirea planului. De aceea, organizațiile sindicale din școlile medii serale și din școlile pe lingă care funcționează secții fără frecvență trebuie să-și pună în centrul preocupărilor lor sprijinirea profesorilor pentru ridicarea nivelului predării. Ele au datoria să urmărească legarea lecțiilor de activitatea în producție a muncitorilor-elevi, așa fel încît aceștia să poată folosi larg cunoștințele căpătate în școală, în activitatea lor din întreprindere. Există numeroase școli serale în care preocuparea organizațiilor sindicale pentru buna pregătire a elevilor a dus la bune rezultate atât la învățătură, cit și în producție. Un exemplu pozitiv în această privință îl constituie activitatea organizațiilor sindicale de la școlile serale de pe lingă uzinele

(Continuare în pag. 7)

Ședința plenară a Consiliului Superior al școlilor

Între 15 și 17 decembrie au avut loc în Capitală lucrările celei de-a doua ședințe plenare a Consiliului superior al școlilor din Ministerul Învățămîntului și Culturii. Cuvîntul de deschidere a ședinței a fost rostit de prof. ing. Ștefan Bălan, șef de departament al ministrului Învățămîntului și Culturii.

În ședința au fost dezbătute probleme privind înlăturarea

supraîncărcării elevilor din clasele VIII—XI ale școlilor medii, desfășurarea procesului de învățămînt și educația comunistă a elevilor din școlile profesionale și tehnice, precum și rezultatele anului de învățămînt ideologic al cadrelor didactice.

În încheierea ședinței a luat cuvîntul tov. Petre Drăgoescu, președintele Consiliului superior al școlilor.

Ținută școlărească

Au trecut cîteva clipe de la intrarea profesorului în clasă și altele de cînd acesta a ajuns la catedră. Elevii au rămas însă în picioare, nu li s-a dat încă dezlegarea obișnuitului „stați jos”. De ce oare? Pentru că în prima bancă un elev cu haina deschisă s-a ridicat numai pe jumătate și răsfoiește înfrigurat un caiet. Privirile pedagogului s-au oprit stăruitoare asupra lui. Simțindu-se privit, elevul își îndreaptă poziția și se încheie grăbit la haină. Abia după ce sîrșește li se dă voie elevilor să se așeze în bănci. În cele cîteva secunde cit a durat, acest incident s-a rezolvat pe scurt, deși nu s-a rostit nici un cuvînt, o problemă de conduită școlărească, o problemă privind ținuta elevilor.

În procesul complex, migălos și subtil care cere atenție de fiecare clipă, răbdare și devotament și care cheamă muncă de educație, strădaniile pentru a cultiva la elevi obișnuița unei ținute corecte și frumoase își au un loc important. Ținuta este o carte de vizită pe care elevul o poartă în permanență asupra sa și o prezintă tuturor. Ea îl recomandă nu numai pe școlar dar și școala și pe pedagogi. Pe stradă, la bibliotecă, în școală, acasă sau la cinematograful, în graiul mut al acestei cărți de vizită se spun multe. Ea caracterizează un spirit ordonat, trădează neglijența, dă indicii cu privire la disciplină și corectitudine, se referă la demnitatea personală sau la respectul pentru cei din jur și vorbește și despre gustul pentru frumos, căci ținuta este și o problemă de educație estetică.

Felul cum a fost soluționat incidentul pe care l-am relatat mai sus pune în lumină preocuparea pedagogilor de la Școala medie „Gh. Lazăr” din București pentru a-i face pe elevi să aibă o ținută școlărească.

La începutul acestui an apăruseră în școală, în clasele mai mari, cîteva — cum le spunea un profesor diriginte — „curiozități”: elevi cu tunsoiri extravagante, eleve cu coafuri „originale”. Profesorii le-au făcut observații, le-au arătat că astfel de manifestări nu sînt compatibile cu demnitatea unui elev de tip nou. Se pare însă că tinerilor nu le venea

prea ușor să renunțe la inovațiile lor în materie de „modă”. Conducerea școlii a luat atunci inițiativa să le aducă un argument hotărîtor. Cu prilejul unei adunări în careu, cei cîțiva școlari înclinați spre excentricitate au fost chemați în fața colegilor lor și prezentați spre observație, așa cum se cuvine unor „curiozități”. Elevii au izbucnit în hohote de ris, iar risul lor a fost mai convingător decît orice discuții. Bineînțeles, întîmplarea a avut urmări imediate. Ea le-a tăiat chefel celor cîțiva originali și i-a făcut să renunțe la înclinațiile lor ieșite din comun.

La o oră educativă organizată de diriginta clasei a IX-a „C”, tovarășa Elena Girleanu, s-a discutat despre disciplină. Au fost invitați părinți ai elevilor, profesori. În problema disciplinei intră și ținuta. S-a vorbit despre elevii ordonați și despre cei neglijenți, s-au dat exemple bune și rele. În urma acestei discuții, care i-a mobilizat pe părinți la realizarea unei ținute corecte a copiilor lor, lucrurile s-au îndreptat. Un singur elev pare că nu a înțeles nimic. El e singurul din clasă care vine încă la școală cu jacheta fluturînd în vînt, cu părul zburînt, cu un ac mare prins la cravată. Într-o pauză, diriginta discută cu biroul U.T.M. pe clasă. Peste cîteva zile, la gazeta de perete apare o caricatură sub care este o scurtă întrebare „Te recunoști?”. Colegii ridă pe infundate. Elevul s-a recunoscut. De atunci vine și el îmbrăcat la fel ca toți colegii lui.

Cu ajutorul organizației U.T.M. s-au mai rezolvat și alte probleme. Într-o clasă un elev scos la tablă ca să răspundă la întrebările profesorului stătea cu mîinile în buzunare. Profesorul a cerut să se întoarcă cu fața spre colegii lui și i-a întrebat ce părere au despre o asemenea atitudine. În pauză se convoacă din inițiativa utemiștilor o mică ședință. Discuțiile sînt scurte dar aprinse. În școală este întrecere între clase. Unul din obiectivele întrecerii este disciplina. Colectivul clasei nu vrea să piardă întrecerea din cauza cîtorva care nu-și înțeleg datoriile de școlari. Vinovatul este aspru criti-

cat. Înțelege că pe viitor trebuie să-și supravegheze atitudinea.

Ori de cîte ori pedagogii de la Școala medie „Gh. Lazăr” observă la elevii lor vre-o abatere în ceea ce privește ținuta, comportarea, iau măsuri imediate pentru îndreptarea ei. În fiecare zi la intrarea în școală se află un profesor de serviciu care controlează înfățișarea exterioară a elevilor. La cancelarie se află un caiet în care pedagogii trec zilnic observațiile cu privire la ținuta elevilor. Profesorii urmăresc în permanență felul cum se prezintă și cum se poartă elevii.

Fiecare amănunt care caracterizează ținuta elevilor vorbește în bună măsură despre munca de educație din școală. Pedagogii de la Școala medie „Gh. Lazăr” nu uită nici o clipă aceasta.

VICTOR OCTAVIAN

Căutări creatoare

A modifica poziția unui șurub și a ușura prin această un proces de muncă înseamnă o primă poziție cucerită în frontul inovatorilor. A îmbunătăți un proces tehnologic complex, cum a procedat tînărul Petru Danciu atunci cînd a analizat critic și a propus modificarea sistemului de plantare a stîlpiilor de susținere a rețelei electrice presupune însă cunoștințe ample și un studiu deosebit de aprofundat al problemei.

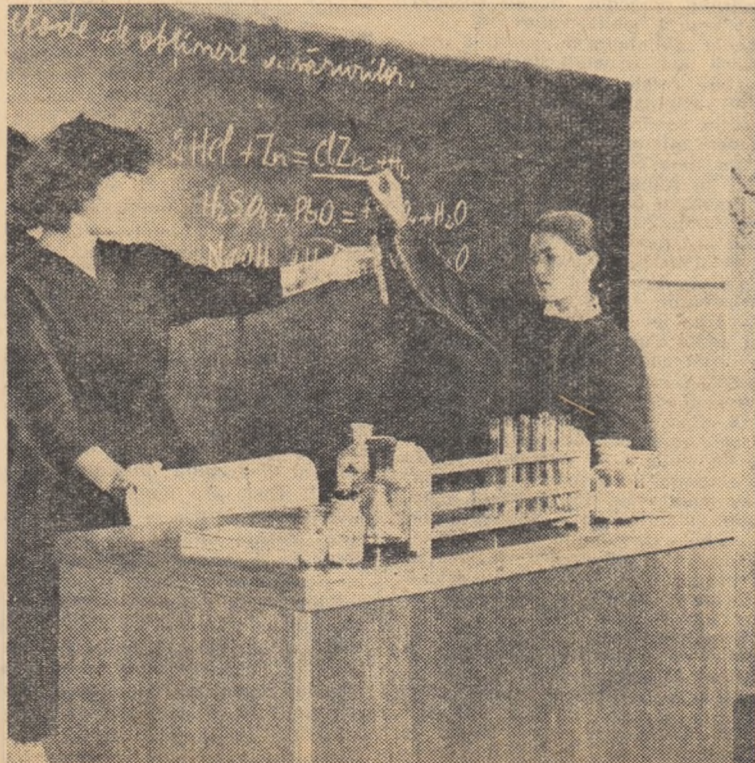
Cînd am aflat de preocupări de felul celor cuprinse într-un referat cu tema „Semnalizarea cristalelor de gheață în lacul de acumulare al centralelor hidroelectrice” am presupus că se referă la activitatea unui specialist de calificare cel puțin medie. Autorul lucrării, Nicolae Pătrașcu, e însă un adolescent cu părul rebel, căzut peste fruntea bombată. Ocupația lui, ca și a lui Petru Danciu, este aceea de elev-electrician la Școala de meserii din Sibiu.

Acești doi tineri, care se interesează în mod deosebit de problemele tehnice, sînt departe de a constitui excepții la Școala de meserii din Sibiu. Vizitînd atelierul acestei școli, constăți la fiecare mașină pecetea continuei căutări a noului: un dispozitiv simplu adaptat la bacurile unei menghini sau la universalul unui string, o modificare adusă bancului de montaj auto etc.

Maturitatea profesională nu așteaptă întotdeauna confirmarea vîrstei. Deși elevii Școlii de meserii din Sibiu au numai 16, 17 sau 18 ani, ei se străduiesc să îmbunătățească procesele tehnologice. În ultimii ani elevii școlii au realizat aproape 100 de perfecționări și raționalizări ale procesului de muncă.

Aceasta este o realizare de seamă a Școlii de meserii din Sibiu, o realizare de care sînt pe drept cuvînt mîndri pedagogii și elevii ei.

M. H.

Elevii clasei a VIII-a de la Școala medie din comuna Negrești, din Țara Oașului, învață care sînt metodele de obținere a sărurilor.

LENIN despre învățămîntul public

De curind, Editura de stat didactică și pedagogică a tradus în limba română, sub titlul „Lenin despre învățămîntul public”, un volum care cuprinde articole, cuvîntări și dispoziții ale lui V. I. Lenin referitoare la problemele școlii, ale instrucției și educației.

Volumul pune la îndemîna învățătorilor și profesorilor un îndrumar de neprețuită valoare în activitatea lor școlară și pe tarin obștească, îi face să înțeleagă rolul și sarcinile de răspundere încredințate lor de societate, le orientează pașii în munca nobilă de creștere și educare a tinerei generații de constructori ai socialismului.

În afară de materiale care privesc problemele instrucției și educației în general, în alegerea de față au fost incluse, în ordine cronologică, și unele articole sau cuvîntări ca „Organizația de partid și literatura de partid”, „Socialismul și religia”, „Treii izvoare și trei părți constituitive ale marxismului”, „Note critice în problema națională”, „Sarcinile Uniunii tineretului”, „Despre însemnătatea materialismului militant”, „Despre cooperatie”, „Mai bine mai puțin dar mai bine” ș.a., care ajută pe cititori în aprofundarea învățăturii leniniste, a concepției clasei muncitoare despre natură și societate, în înțelegerea marxistă a unor fenomene sociale, a unor forme ale conștiinței sociale ca arta, religia etc.

Volumul „Lenin despre învățămîntul public” arată că marea conducător al oamenilor muncii, a cuprins în sfera preocupărilor sale multe domenii ale culturii acumulate de omenire, a dus o luptă perseverentă pentru organizarea învățămîntului socialist, orientînd școala, cadrele didactice să-și însușească și să predea tinerei generații tot ce a produs mai bun genul uman.

Revoluția din Octombrie a deschis largi posibilități materiale și spirituale pentru crearea unei culturi de tip superior — cultura socialistă. Lenin a subliniat în repetate rînduri că baza culturii socialiste o constituie ideologia marxista. În proiectul de rezoluție „Despre cultura proletară” el a arătat că numai concepția marxistă despre lume este o justă expresie a intereselor, a punctului de vedere și a culturii proletariului revoluționar. De aceea el a luptat împotriva oricărui încercări de revizuire a bazelor ideologice ale culturii socialiste, a demascat manifestările ideologiei straine marxismului și a cerut cu stăruință ca întreaga activitate de educare a masei, de organizare a școlii și învățămîntului să aibă la bază ideologia clasei muncitoare.

După victoria Marii Revoluții Socialiste din Octombrie, îndeplinind grija muncă de conducător al statului sovietic, Lenin a urmărit cu atenție dezvoltarea culturii noi, proletare, despre care scria că trebuie să apară ca o dezvoltare firească a bagajului de cunoștințe elaborate de omenire. Spunînd aceasta Lenin se referea nu la o preluare globală, înțimplătoare a tot ce s-a creat în trecut, ci la valorificarea critică a moștenirii culturale. În lucrarea „Note critice în problema națională” el a arătat că în condițiile capitalismului în cadrul fiecărei culturi există două culturi naționale distincte — o cultură a poporului, democratică, și una a claselor exploatare. „Noi luăm din fiecare cultură națională numai elementele ei democratice și elementele ei socialiste, le luăm numai pe acestea...”

Învățătura leninistă cu privire la existența a două culturi este îndreptată împotriva teoriei antimarxiste a „torentului unic”, a preluării „în bloc” a tot ce a creat trecutul, teorie care ignorază lupta de clasă în domeniul culturii. Lenin ne învață că istoria culturii, a literaturii și a artelor trebuie să fie studiată în strînsă legătură cu istoria societății, cu evenimentele sociale și politice. Aceste indicații leniniste constituie un prețios îndrumar ideologic în activitatea cadrelor didactice, în predarea lecțiilor și deci în orientarea științifică a procesului de învățămînt.

Multe din lucrările incluse în volum demonstrează în mod convingător că școala, învățămîntul, nu pot fi concepute în afara condițiilor sociale, în afara politicii, a influențelor de clasă.

În cuvîntarea ținută la cel de al II-lea Congres al învățătorilor și profesorilor internaționaliști, Lenin spunea că burghezia pretinde nu mai în mod tocmit că fine școala în afara politicii. De fapt, ea pune la baza învățămîntului interesele ei de clasă, căuțind să reducă învățămîntul la rolul de a-i furniza slugi supuse și descurărețe, executori ai voinței capitalului, fără să se preocupe vreodată de a face din școală un instrument de formare a personalității umane. „Denumirea de învățămînt „apolitic” sau „nepolitic” — spunea cu alt prilej Lenin — este o fățarnicie a burgheziei — ea nu este altceva decît o înșelare a maseilor, în pro-

dominația bisericii, de proprietatea privată etc.”.

„Sarcina noastră principală — scrie mai departe Lenin — constă, între altele, în a opune „adevărului” burghez adevărul nostru și a face ca el să fie recunoscut... Nu putem să ne situăm pe vechia poziție a apolitismului în învățămînt, nu putem să punem munca de educație în afara oricărui legături cu politica”. Demascînd caracterul școlii burgheze, orientarea ei îngustă, potrivit intereselor claselor exploatare, care îl transformă pe învățător și profesorii în simple unelte ale lor, Lenin arată că în orinduirea socialistă școala, învățămîntul public sînt organizate pe baze largi democratice, servesc intereselor întregii societăți, ale oamenilor muncii. „...Noi declarăm în mod deschis — spunea Lenin — că o școală în afara vieții, în afara politicii este o minciună și o ipocizie”. În socialism școala este chemată să educe și să pregătească multilateral cadrele construirii socialismului și comunismului, să crească oameni cu un înalt nivel ideologic și cultural, care să-și pună cunoștințele în slujba societății, să luate pentru înfăptuirea politicii partidului clasei muncitoare.

În multe cuvîntări și articole Lenin se preocupă în mod deosebit de conținutul învățămîntului public, da indicații cu privire la realizarea unei strînse legături a școlii cu viața, cu practica. El arată că legătura strînsă a învățămîntului cu viața, cu producția, trebuie să devină principiu căuzitor al studierii bazelor științelor în școală, fundamentul educării tinerei generații în spiritul moralei comuniste. Lenin se interesa în mod special de politizarea învățămîntului. „Se va înfrisa ca sarcina neapărată trecerea imediată la învățămîntul politic” — scria el în anul 1920, preconizînd în acest scop luarea unor măsuri concrete, printre care vizitarea de către elevii și studenții a întreprinderilor și urmărirea îndeaproape a desfășurării diferitelor procese de muncă, organizarea practicii în producție în timpul sau la sfîrșitul fiecărui an școlar, crearea unor ateliere complexe în care să se efectueze demonstrații practice ale diferitelor metode și operații din procesul de producție.

Celebra cuvîntare a lui Lenin „Sarcinile Uniunii tineretului”, cuprînsă în volum, constituie un vast program de muncă și de luptă în pregătirea tineretului pentru viață, pentru munca în producție, pentru o activitate socială utilă. Lenin scria că nu se poate încetui un ideal de societate viitoare fără imbinarea învățămîntului cu munca productivă a tinerei generații. Strînsa imbinare a procesului de învățămînt cu munca productivă reprezintă calea cea mai bună de educare multilaterală a cadrelor necesare economiei și culturii, de formare a unui nou tip de muncitor — stăpîn pe tehnica înaintată, pe bazele culturii — și a unui nou tip de intelectual — mai bine pregătit și legat prin toate fibrele de viață, de popor.

În mod firesc în organizarea școlii, în desfășurarea procesului de învățămînt, rolul primordial revine învățătorilor și profesorilor, cărora Lenin le acordă o deosebită apreciere. El a arătat adeseori că „sarcina care stă în fața învățămîntului este imensă” și că în raport cu aceasta munca învățătorului, activitatea lui închinată conștient cauzei poporului muncitor trebuie socotită ca o muncă nobilă, valoroasă.

Lenin sublinia că în condițiile construirii unei societăți lipsite de exploatare crește nemăsurat de mult rolul social al învățămîntului, căreia li revin sarcini noi, de mare răspundere atât în școală cît și în afara ei. În timp ce orinduirea burgheză lînd se transforme pe învățător și profesori, o dată cu majoritatea intelectualilor, în sclavi ai sacului cu bani, să-i reducă la rolul de scutieri ai unei societăți perimate, să-i condamne la foamete. În statul socialist intelectualii — printre care pedagogii ocupa un ioc de frunte — alegînd calea luptei aături de popor, fiind înconjurați de stima și dragostea oamenilor muncii, devin participanți activi ai transformărilor revoluționare. Construirea socialismului a deschis cadrelor didactice perspective de viață și de muncă creatoare pe care nu le-au avut și nu le puteau avea vreodată în trecut. „Armata învățătorilor — spunea Lenin — trebuie să-și pună uriașe sarcini în domeniul răspîndirii culturii și, în primul rînd, trebuie să devină principala armată a învățămîntului socialist”.

Remarcînd însă că „nu este admisibil să se limiteze la cadrul activității îngust-didactice”, Lenin cerea învățătorilor și profesorilor să se contopească cu întreaga masă muncitoare care luptă, le recomanda să lege activitatea lor didactică de sarcina organizării socialiste a societății, să participe activ la întreaga muncă politico-educativă desfășurată în rîndul oamenilor muncii pentru a le ridica

nivelul de cultură în scopul îndeplinirii sarcinilor construcției socialiste. Învățătorul și profesorul au un rol mare în răspîndirea cunoștințelor științifice în popor, în lupta împotriva misticismului și prejudecăților. Aceasta este desigur o îndatorire de mare răspundere și de o ardoare actualitate, ale stînd mereu și în fața cadrelor didactice din țara noastră.

În volumul „V. I. Lenin despre învățămîntul public” cadrele didactice din țara noastră vor găsi un lezaur nesecat de învățămînt referitoare la munca în școală, la orientarea politică a activității lor de instruire și educare comunistă a tinerei generații, la înțelegerea rolului social ce le revine în desfășurarea largă a revoluției culturale. Ideile leniniste despre școală și învățămînt sînt de o stringentă actualitate; studierea și însușirea lor temeinică de către învățătorii și profesorii vor contribui la ridicarea pe o treaptă superioară a muncii didactice, a activității social-politice, la îndeplinirea cu mai mult succes a sarcinilor încredințate de partid școlii.

ION MITRAN

Adunările tematice ale utemiștilor

În viața organizațiilor U.T.M. din școli, adunările tematice ocupă un rol important. Discutarea pe larg de către utemiști a unor teme luate din activitatea lor de fiecare zi, din marile realizări ale poporului român, din marile înfăptuiri ale lagărului socialist în frunte cu Uniunea Sovietică sau din comorile culturii și științei universale este un sprijin prețios în procesul de formare a unui tineret nou, cult, înarmat cu deprinderi sănătoase de muncă și de viață.

La Școala medie nr. 6 „Ilie Poniție” din Capitală, birourile U.T.M. pe clase au organizat în colaborare cu profesorii adunări tematice interesante, cu teme variate, care dovedesc preocupările multilaterale ale elevilor. Iată numai cîteva exemple: „R.P.R. ieri și azi” (la clasa a XI-a „A”), „Anii puterii populare, anii celor mai frumoase înfăptuiri” (la clasa a X-a „E”), „Ce este prietenia și cum o înțeleg elevii clasei noastre” (la clasa a IX-a „E”), „Știința este adevărul” (la clasa a IX-a „E”), „Cum să combatem misticismul” (la clasa a XI-a „B”), „Mihail Eminescu” (la clasa a X-a „B”), „Gh. Coșbuc” (la clasa a X-a „A”), „Beethoven” (la clasa a XI-a „A”) etc.

Cadrele didactice din școală și în special diriginții, îndrumați de organizația de partid, au sprijinit, în marea lor majoritate, aceste adunări. Este, de altfel, o datorie a pedagogului ca, participînd la adunările tematice U.T.M., care largesc orizontul de cultură al elevilor sau dezbăt anumite probleme de etică, să ia cuvîntul, să-și spună și el părerea ca om competent, cu o bogată experiență. Cuvîntul profesorului este așteptat și primit cu încredere de către elevi. Dar sprijinul profesorului nu trebuie să se rezume numai la participarea activă la adunări, ci și la pregătirea lor. Ajutînd utemiștilor să creeze o bază bună de discuții, sugerîndu-le anumite probleme care ar trebui neapărat dezbătute, pedagogul va contribui ca adunarea să-și atingă scopul.

Iată cîteva exemple care arată că pedagogii din școală sprijină organizarea și desfășurarea adunărilor tematice. Utemiștii din clasa a VIII-a „A”, împreună cu dirigințele clasei, prof. Dumitru Cițu, au hotărît să organizeze o adunare cu tema „Lectura în afară de clasă — mijloc de ridicare a nivelului cultural și ideologic”. Tema era bine aleasă. De buna desfășurare a ei depindea în mare măsură stimularea lecturii în afară de clasă, dezvoltarea interesului pentru studiul limbii și literaturii române — una din sarcinile trasate utemiștilor de Plenara a VII-a a C.C. al U.T.M. Profesora de limbă română, tovarășa P. Juverdeanu, membră a biroului organizației de partid, care este totodată și propagandista cursului U.T.M. la clasa a VIII-a „A”, a dat un mare sprijin în pregătirea acestei adunări. Ea a stat în prealabil de vorbă cu elevii despre necesitatea cunoașterii literaturii noastre clasice și contemporane, despre felul

cum trebuie aleasă și citită o carte, despre utilitatea întocmirii caietului de lectură și despre concursul „Iubiți cartea”. Ținînd seama de programa clasei a VIII-a, profesora a arătat și ce cărți trebuie să citească elevii în acest an școlar. Astfel, discuțiile din adunare s-au putut desfășura în jurul acestor probleme importante. Utemiștii au vorbit pe larg despre cărțile pe care le îndrăgesc, despre ce vor să citească și despre felul cum i-a ajutat lectura în afară de clasă în muncă, în învățură. Ei au vorbit despre carte ca despre un prieten nedespărțit. După adunarea tematică mulți elevi au început să-și înjghebeze bibliotecile personale.

Pe utemiștii din clasa a VIII-a „D” îi preocupau probleme variate: de la felul în care trebuie să-și pregătească lecțiile pînă la combaterea misticismului și la înțelegerea justă a cuvîntului prietenie. Ei s-au adresat încă din primele zile ale anului școlar diriginții lor, profesora Verona Seceleanu. Împreună au căzut de acord asupra ordinei în care vor discuta aceste teme care îi preocupă. Astfel, ei au convenit ca la începutul anului școlar, cînd pentru clasă se puneau deosebită acuitate problema întăririi colectivului, să se discute tema „Prietenia adevărată și kula prietenie”, care putea să fie de un real folos sudării colectivului. În săptămînile dînainte perioadei tezelor ei au stabilit să se discute tema „Cum îmi pregătesc lecțiile”. Cu acest prilej elevii mai buni au putut să împărtășească din experiența lor, s-au putut organiza mai temeinic studiul și într-ajutorarea, avîndu-se în vedere primele rezultate obținute la învățură.

La adunările tematice care s-au ținut pînă acum a participat cu regularitate, ca invitată, și dirigința clasei. În cuvîntul său la prima adunare, dirigința a arătat că unii elevi din clasă înțeleg greșit prietenă, considerînd ca un act de prietenie surlatul sau acoperirea unor acte de in-

RĂSPUNDEM CUVÎNTORILOR CUM SINT SALARIZATE CADRELE DIDACTICE CARE AU IMPLINIT STAGIUL DE 5 ANI DUPĂ 1 AUGUST 1959 ? STAGIUL MILITAR SE IA ÎN CONSIDERARE LA STABILIREA VECHIMII ÎN ÎNVĂȚĂMÎNT ?

Potrivit prevederilor Hotărîrii C.C. al P.M.R. și a Consiliului de Miniștri al R. P. R. nr. 1059/1959 și instrucțiunilor de aplicare a acestei Hotărîri, cadrele didactice care nu aveau o vechime în învățămînt de cel puțin 5 ani la 1 august 1959, data aplicării Hotărîrii nr. 1059, și care au implinit stagiul de 5 ani după această dată, sînt salarizate cu salariul prevăzut pentru gradul stagiar, grupa 0—3 ani, pînă la trecerea examenului de definitivare. Această salarizare se acordă și cadrelor didactice care au implinit 5 ani vechime la 1 septembrie 1959, chiar dacă în ultimul an au urmat și cursurile de perfecționare și au obținut calificativele „foarte bine”.

În Instrucțiunile pentru aplicarea Hotărîrii C.C. al P.M.R. și a Consiliului de Miniștri al R.P.R. nr. 1059 din 30 iulie 1959 se precizează care anume timp este considerat ca stagiul de activitate în învățămînt. Timpul cît cadrele didactice au satisfăcut stagiul militar obligatoriu, chiar dacă anterior au funcționat în învățămînt, nu se ia în considerare la stabilirea stagiului de activitate în învățămînt. Se consideră ca stagiul în învățămînt numai timpul de concentrare sau mobilizare, cu condiția ca cel în cauză să fi funcționat anterior în învățămînt.

Luînd cuvîntul în cadrul adunării cu tema „Cum îmi pregătesc lecțiile”, tovarășa Seceleanu a explicat cu claritate felul cum trebuie organizat regimul zilnic, cum trebuie împărțit timpul destinat studiului etc.

Adunările tematice sînt și un sprijin prețios în munca educativă a dirigințelor. Multe din temele discutate de utemiștii de la Școala medie nr. 6 se referă la atitudinea elevilor în viață și în muncă. Un exemplu în această privință îl constituie adunarea cu tema „Cum să ne purtăm în școală și în societate” ținută la clasa a XI-a „A”. Printre problemele discutate în legătură cu această temă au fost și cele ridicate de tovarășa Felicia Zaharescu, dirigința clasei, care a vorbit cu elevii despre felul în care se poartă cu mamele lor, cum se comportă în tramvai, ce atitudine au băieții față de colegelor lor etc. Utemiștii au combătut pe cei care încăleacă normele elementare ale buneii cuvînte. Roadele adunării s-au făcut remarcabile în comportarea ulterioară a multora dintre elevi.

Sprijinirea de către toți profesorii a activității organizației U.T.M., strînsa colaborare a diriginților cu birourile U.T.M. pe clasă și a directorului cu comitetul U.T.M. pe școală influențează pozitiv buna desfășurare a întregului proces instructiv-educativ, contribuie într-o măsură însemnată la obținerea unor rezultate tot mai bune în munca de instruire și educare.

MIRCEA IONEL

A CȚIUNI OBȘTEȘTI

Elevii Școlii de 7 ani din comuna Sînmihail de Pădure, raionul Reghin, participă cu elan la acțiunile de folos obștească. De la începutul anului școlar ei au adunat 1.500 kg. ghînd și au plantat în pădurea comunală stejari pe o suprafață de 6 ha. Pe lista realizărilor elevii au mai înscris colectarea a 300 kg. cioburi de sticlă, 150 kg. hîrtie, 56 kg. măceșe și 23 kg. urzică.

Nu de mult a început și acțiunea de stringere a fierului vechi. Elevii au adunat pînă în prezent 500 kg fier vechi.

Din inițiativa comitetului raional U.T.M.—Urziceni au fost mobilizați în acțiuni patriotice de interes obștească peste 150 de pionieri din școlile orașului Urziceni. Pionierii, organizați pe grupe, au strîns o cantitate de 4.500 kg. fier vechi.

O lucrare practică interesantă — determinarea greutatei specifice a corpurilor solide — efectuată de elevii clasei a XI-a de la Școala medie nr. 1 din Giurgiu

Căi de însușire a deprinderilor practice

Lucrări de laborator

Programele de învățământ prevăd, în legătură cu predarea materiei la o serie de obiecte — mai ales la fizică și chimie — ore speciale pentru efectuarea unor lucrări de laborator. De buna pregătire și desfășurare a acestor lucrări depinde în bună măsură înțelegerea de către elevi a diferitelor fenomene fizice sau chimice care stau la baza unui mare număr de procese de producție din diferitele domenii ale industriei și agriculturii, precum și înarmarea lor cu o serie de deprinderi practice.

De aceea, desfășurând lucrările de laborator, profesorii din școala noastră au în vedere nu numai scopul de a demonstra în fața elevilor un anumit fenomen fizic sau chimic, ci caută totodată să le formeze deprinderi practice de minuire corectă a aparatelor, a materialelor și instrumentelor cu care lucrează, să-i lămurească asupra felului cum trebuie respectate regulile tehnologice pe care le impune procesul de producție în general. De exemplu, la clasa a VII-a, în cadrul lucrării de laborator pe tema „Alcătuirea de circuite electrice”, arătându-li-se elevilor cum se realizează practic un circuit electric, cum se leagă diferiții receptori în circuit etc., se urmărește în același timp înarmarea lor cu deprinderi de executare a unor operații ca îndreptarea, innădirea și lipirea conductorilor, prelucrarea capetelor conductorilor, confecționarea ochiului la capătul unui conductor, confecționarea dispozitivelor pentru realizarea celor mai bune contacte, montarea în circuit a intreruptoarelor și a dulzilor etc. — operații care au o mare importanță în tehnică, în realizarea celor mai complexe circuite electrice.

Atunci când lucrarea de laborator are ca scop anumite determinări cu ajutorul diferitelor aparate, trebuie să le formăm elevilor deprinderea de a lucra corect, dar totodată și deprinderea de a minui aparatele respective. De pildă, cu prilejul efectuării unei lucrări de laborator cu tema „Determinarea rezistenței conductorului cu ajutorul ampermetrului și voltmetrului”, elevii vor învăța practic cum să alcătuiască un circuit pentru determinarea rezistenței unui conductor, cum să lege în circuit voltmetrul și ampermetrul, cum să facă aceste legături la bornele ampermetrului și la bornele voltmetrului respectând semnele — și — de la ambele aparate etc.

Problema formării la elevi a deprinderilor practice de muncă în cadrul lucrărilor de laborator îi preocupă mult pe profesorii de fizică și chimie din școala noastră. Noi am căutat să folosim cât mai larg lucrările frontale, care dau elevilor posibilitatea să minuiască individual aparate și instrumente, să deprindă mai lesne principiile de lucru cu acestea. Astfel de lucrări au avut loc, bunăoară, în cadrul predării lecțiilor „Acidul clorhidric și sărurile lui” (în clasele a VIII-a), „Acidul carbonic și sărurile acidului carbonic” (în clasele a IX-a) etc. Profesorii respectivi au căutat ca, paralel cu transmiterea cunoștințelor, să le formeze elevilor și deprinderi de minuire a eprubetelor, de folosire a substanțelor, de efectuare a unor amestecuri, i-au învățat cum să distingă proprietățile fizice și chimice ale carbonaților, ale bioxidului de carbon etc.

De regulă, organizăm lucrări de laborator frontale la terminarea unui capitol din programa, după o lecție recapitulativă. Astfel, de exemplu, după studierea și recapitularea temei „Azotul și compușii lui”, elevii claselor a IX-a au efectuat lucrări de laborator frontale privind prepararea amoniacului, ilustrarea volubilității amoniacului în apă, reacția dintre amoniac și acizi etc. În cadrul acestor lucrări, pe lângă numeroasele cunoștințe practice pe care le-au dobândit în legătură cu importanța azotului și azotaților în industrie și agricultură, elevii și-au format și deprinderea de a lucra cu o serie de substanțe, au învățat să realizeze în practică reacția dintre amoniac și acizi, au înțeles în ce constă acțiunea acidului azotic asupra metalelor etc. Tot prin lucrări de laborator frontale, elevii au învățat cum să instaleze un telefon, cum să lucreze la telegraf Morse etc.

Dacă lucrările frontale de laborator sunt bine pregătite, se poate realiza o îmbinare armonioasă a cunoștințelor teoretice ale elevilor cu cele practice și, totodată, înarmarea lor cu deprinderi practice de muncă. Bunăoară, elevii au învățat la lecțiile de fizică principiile care stau la baza construcției, instalării și funcționării unei sonerii. Apoi, în cadrul lucrării de laborator frontale cu această temă, fiecărui elev i s-au pus la dispoziție materialele necesare instalării soneriei și bateria de elemente. Montând soneria, elevii și-au format deprinderea de a realiza circuitul unei sonerii electrice pe baza unei scheme (schema soneriei), de a monta diferitele părți componente ale acesteia (electromagnetul, lama de fier, șurubul de contact, butonul soneriei etc.).

Majoritatea lucrărilor de laborator se efectuează însă în școala noastră nu frontal, ci pe grupe de 2—5 elevi, fiecare grupă executând aceeași lucrare sau, prin rotație, lucrări diferite. Și în cadrul lucrărilor de laborator pe grupe se poate realiza cu succes înarmarea elevilor cu deprinderi practice. De exemplu, în cadrul lucrării de laborator cu tema „Determinarea densității”, elevii clasei a IX-a, lucrând pe grupe de câte 3—4, au învățat cum se efectuează practic cântărirea de precizie cu ajutorul balanței. Cu prilejul altor lucrări pe grupe elevii și-au format deprinderi de a efectua diferite determinări la un înalt grad de precizie, au învățat cum să minuiască diferite aparate și instrumente de măsură etc.

Pentru a asigura formarea la elevi a deprinderilor practice de muncă în cadrul lucrărilor de laborator este necesar ca profesorii de fizică, chimie etc. să acorde, alături de pregătirea acestor lucrări, cât și pe parcursul desfășurării lor, toată atenția instrucției practice pe care trebuie să-l facă elevilor. Acest instructaj constă în primul rând în descrierea aparatelor, în prezentarea materialelor cu care urmează să se realizeze lucrarea, în indicații asupra felului cum trebuie să fie minuite aparatele, ținând seama de precizia lor, de proprietățile fizice și chimice ale materialelor cu care se lucrează etc. Pe parcursul desfășurării unei lucrări de laborator profesorii trebuie să fie tot timpul în mijlocul elevilor, să-i îndrume asupra minuirii corecte a utilajelor cu care lucrează și să nu scape nici un prilej de a face legătura între experiența realizată la nivelul laboratorului și realizarea ei în producția industrială sau agricolă.

Prof. C. BARON
Școala medie nr. 1, Giurgiu

PENTRU ÎNCHEIEREA TRIMESTRULUI CU REZULTATE BUNE

Pentru încheierea trimestrului cu rezultate cât mai bune, la Școala de 7 ani din comuna Zagăr, raionul Tirnăveni, s-au luat din vreme unele măsuri de pregătire. S-au ținut lecții recapitulative și s-au organizat ore de meditații pentru ajutorarea elevilor rămași în urmă la învățătură. Directorul școlii a asistat la mai multe lecții, dând învățătorilor și profesorilor indicații concrete pentru îmbunătățirea muncii lor. Consiliul pedagogic și-a intensificat activitatea, urmărind coordonarea tuturor măsurilor luate în așa fel încât să evite supraîncărcarea elevilor.

În prezent, ca urmare a măsurilor luate, mulți elevi și-au îmbunătățit situația la învățătură.

In sprijinul elevilor care studiază fără frecvență

Școala medie nr. 39 din Capitală — o școală nouă dintr-un cartier nou — și-a deschis larg porțile, în acest an școlar, nu numai pentru copiii oamenilor muncii din cartier, ci și pentru numeroși tineri muncitori de la uzinele „Tudor Vladimirescu”, de la Întreprinderea de electricitate, de la Atelierele de reparații-auto, de la fabrica „Mătasea populară”, de la diferite cooperative de producție etc., dornici să-și ridice nivelul de cultură generală prin studierea programului cursurilor fără frecvență ale școlii medii. Așa cum cere Hotărârea partidului și guvernului privind îmbunătățirea învățământului seral și fără frecvență, Școala medie nr. 39 a luat o serie de măsuri menite să-i ajute pe acești elevi ai săi, să le ușureze munca, să-i îndrumeze în studiul lor individual, în vederea unei cât mai bune pregătiri a examenelor.

Pentru obținerea unor asemenea rezultate, centrul de greutate trebuie să cadă, în această perioadă, pe organizarea orelor de meditații și a consultațiilor colective și individuale date elevilor. De aceea, conducerea școlii s-a îngrijit de înscrierea elevilor la meditații și consultații, întocmind cataloage pentru fiecare clasă. Pe baza cataloagelor se ține evidența aceluia care frecventează orel de meditații și consultații și, de asemenea, evidența temelor din program dezbătute în cadrul acestor ore. S-a acordat multă grijă și orientării elevilor în alegerea obiectelor la care vor da examene în această sesiune. Astfel, colecti-

vil didactic al școlii a căutat să îndrume elevii spre a se prezenta nu numai la obiectele considerate de ei mai ușoare, ci și la obiecte ca limba română, matematica, științele naturale etc.

Orele de meditații și consultații se țin cu regularitate, adesea la cererea elevilor, în funcție de timpul lor liber. Socotim însă nejust faptul că aceste ore, care ar trebui să-i lămurească pe elevi asupra unor probleme mai dificile sau asupra unui capitol mai greu de înțeles din programă, sunt transformate de unii profesori în lecții obișnuite de predare. Astfel elevii rămân cu multe probleme nelămurite, deoarece nu se pot ține în asemenea condiții toate lecțiile prevăzute în programă. De aceea, procedeu lecțiilor așa cum se țin ele în învățământul de zi trebuie păstrat, recurgându-se la meditații și consultații care să îmbrace caracterul specific al acestor forme de îndrumare a elevilor din învățământul fără frecvență.

Este necesar ca profesorii să planifice pentru elevi, de la o oră la alta, materialul de studiat și apoi, în cadrul orelor de meditații, să le prezinte lecții de sinteză, care să-i ajute să înțeleagă mai adânc și să-și sistematizeze problemele studiate individual, să-și consolideze cunoștințele. De pildă, la fizică în clasa a VIII-a se poate organiza o lecție de sinteză în cadrul capitolului „Dinamica” în care profesorul să lămurească elevilor noțiunile de inerție, masă și forță și, în legătură cu acestea, conțin-

tul legilor lui Newton și importanța lor în practică, precum și să-i clarifice asupra altor probleme legate de acest capitol, ca greutatea corpurilor, greutatea specifică și densitate etc. Tot în cadrul orelor de meditații profesorii de fizică pot să țină în fața elevilor lecții de sinteză asupra sistemelor de unități de măsură, asupra metodelor de rezolvare a problemelor cu conținut fizic etc. În tot timpul expunerii unor asemenea lecții ei trebuie să facă apel la cunoștințele însușite de elevi în prealabil prin studiul lor individual.

La consultații profesorii vor răspunde la problemele ridicate de elevi în legătură cu materia studiată. Ei vor da aceste răspunsuri unei grupe de tineri care pun aceeași problemă sau probleme asemănătoare, sau vor răspunde individual când problemele sînt diferite.

Este necesar ca profesorii care lucrează cu elevii ce studiază fără frecvență să-și coordoneze activitatea între ei în ceea ce privește delimitarea volumului materiei pe care o indică elevilor pentru studiul individual de la o oră la alta.

Acordând toată grija bunei organizări a meditațiilor și consultațiilor, înălțurând practica expunerii materiei din programă în aceeași formă ca la cursurile de zi, ocupându-se stăruitor de îndrumarea studiului individual, cadrele didactice care îi pregătesc pe tinerii muncitori ce studiază fără frecvență îi vor ajuta să se prezinte bine pregătiți la examene.

F. D.

Deprinderi ale vieții de fiecare zi

Dacă treci prin clasele și coridoarele Școlii medii nr. 4 din Craiova, dacă străbați de la un capăt la altul curtea și parcul ei, incapacitățile internatului cantina sau bucătăria, în timpul pretutinderii cea mai strălucitoare curățenie. Pe geamurile proaspăt spalate ale claselor năvălește soarele începutului de iarnă. Pe coridoarele spațioase, aceeași curățenie, ordine și liniște. În dormitoare totul sclipește — de la dușumeala la învelișul paturilor sau la plăcile de teracotă ale sobelor. Ferestrele deschise larg lasă să pătrundă înăuntru, învolburând în halduri largi perdelele spumoase, aer proaspăt, înmiresmat de cetina brazilor din parc. La cantină, mesele cu fețe curate și tacinurile aranjate pe fiecare loc te îmbie să te așezi pe scaun și să aștepti mincarea. La bucătărie, printre cazele mari sub care duduie focul, câțiva elevi care au cursuri după masă dau ajutor la strângerea rămăștelor de alimente, la curățenia pardoselii. Pe alete parcului, în curte, impresia de curățenie și ordine se menține ca și în celelalte locuri.

Și tot acest aspect strălucitor de curățenie se datorește în bună măsură elevilor, faptului că ei însuși se îngrijesc sistematic de gospodărirea școlii.

Dacă stai însă de vorbă cu profesorii sau chiar cu elevii, afli că lucrurile n-au mers întotdeauna așa. Acum câțiva ani, înainte de pătrunderea mai largă în învățământ a activităților practice, de legarea mai strânsă a muncii didactice cu viața, elevii Școlii medii nr. 4 din Craiova manifestau o indigență aproape totală în rarele cazuri când li se cerea să-și îngrijească singuri clasele sau dormitoare din internat, să curețe grădina sau curtea școlii. Așteptau totul de-a gata. Erau indigenți chiar și față de păstrarea curățeniei.

Lucrurile au început să se schimbe treptat. Și ceea ce a determinat cel mai mult schimbarea lor a fost faptul că, lucrând în atelierele școlii, participând tot mai mult la acțiunile obștești, elevii au început să respecte și să îndrăgească munca manuală, să înțeleagă prețul ei. Acțiunea de autodeservire a început în mod firesc, de la necesitățile izvoare din activitatea în comun în școală și la internat, la cantină, în parc.

La început au fost activități oarecum sporadice, neorganizate: curățirea atelierelor după lucru, curățirea aletelor în grădina de zarzavali, în parc etc. Apoi, din inițiativa organizației de partid din școală, care le-a mobilizat în acest scop pe elevii utemiste, s-au luat măsuri pentru autodeservirea sistematică în dormitoare pentru țete. S-a făcut o nouă repartizare pe dormitoare, după brigăzile în care sînt grupate elevele pentru activitățile practice. S-a amenajat la început un dormitor model. Elevele care ocupau acest dormi-

tor și-au confecționat în atelierul școlii pături frumoase colorate pentru a-și înveli paturile, au pus pretutinderu flori, tablouri, au căutat surși la câmpie pentru a-și atrăgătoare. Curând, exemplul lor a fost imitat și de celelalte brigăzi.

În fiecare dimineață, cu rîndul, echipe de elevi măturau, scuturau, spălau totul în camera lor cu îndemnitate și cu plăcere, într-un timp destul de scurt. Grupul de serviciu cu menținerea ordinii și curățeniei pe școală în ziua respectivă trecea cu conștientizarea de curățenie, făcând observațiile de rigoare.

Totuși, erau unele dormitoare care rămăneau în urma-altora în ceea ce privește îngrijirea. Atunci s-a organizat un schimb de experiență între brigăzi cu privire la felul cum trebuie făcută curățenia, cum se poate înrumuseța, cu mijloace simple, o încăpere etc. Schimbul acestu de experiență s-a încheiat cu vizitarea tuturor dormitoarelor, ca să se vadă deosebirile și ceea ce trebuie făcut. Deduci din înțelegerea actuală a dormitoarelor că schimbul de experiență a dat roadele așteptate, că exemplele bune au stimulat la o activitate susținută toate clasele, că elevii nu fac o treabă de mintuală.

Preocuparea conducerii școlii și a colectivului de cadre didactice de a le forma elevilor deprinderi de autodeservire s-a concretizat și în alte măsuri. Elevilor, grupați pe brigăzi, li s-a repartizat câte un sector din parcul școlii pe care să-l îngrijească. Acest parc întins, cu arbori înalți și umbroși, unde există și un teren de sport, dădea altă dată foarte mult de lucru în ce privește curățenia și păstrarea curățeniei. Elevii aruncau aici hirtile în care-și aduceau împachetată gustarea, lăsau pe alei escadriile nesfîrșite de avioane de hirtie. Acum, chiar dacă mai zboară prin parc escadriile (cel mai adesea însă întîlnești azi rachete), nu le mai abandonează nimeni pe alee. Brigăzile din clasele a XI-a „B” și a XI-a „C” au reușit să dea cel mai plăcut aspect sectoarelor lor de parc. Cum nu toate sectoarele erau întreținute la fel, s-a organizat o analiză cu brigadierii și secretarii birourilor U.T.M. pe clase. Printre măsurile luate a fost și aceea ca utemistii să-i ajute pe elevii mai mici în însușirea deprinderii de a face și a menține curățenia. Cînd copacii și-au depus coroana la picioare, elevii au greblat frunzele căzute, le-au strîns grămăzi și le-au cărat pe răzoarele claselor I-a, unde, îngropate, vor îngrișa pămîntul. Chiar desfrunzit, parcul e totuși frumos și pare că te cheamă și azi la plimbare.

În anul acesta, deprinderile de autodeservire ale elevilor de la Școala medie nr. 4 din Craiova fac parte, ca orice lucru obișnuit, din viața lor de zi cu zi.

G. VARZARU

Sarcini actuale ale învățământului agricol

Expunerea tovarășului Gh. Gheorghiu-Dej cu privire la proiectul planului de stat pe anul 1960 cuprinde sarcini deosebit de importante cu privire la dezvoltarea agriculturii, pentru care se vor investi circa 4,4 miliarde lei, la sporirea recoltelor medii la culturile de grâu, porumb, steață de zahăr și floarea-soarelui, prin îmbunătățirea metodelor agrotehnice, la sporirea producției animale, mai ales, prin folosirea intensivă a porumbului de siloz în hrănirea animalelor.

Aceste sarcini, de o mare însemnătate pentru economia noastră națională, trebuie să se afle în centrul preocupărilor școlilor profesionale și tehnice agricole.

Conștiența de importanța sarcinilor care le revin în pregătirea cadrelor necesare agriculturii noastre socialiste, colectivele didactice ale acestor școli se străduiesc să-i înarmeze pe elevi cu cele mai înaintate metode agrozootehnice.

Experiența bogată acumulată de unele școli agricole fruntașe a apărut puternic în evidență cu prilejul unei consfățuiri metodico-științifice care s-a desfășurat de curând la Centrul școlar agricol din Sibiu. Consfățuirea a avut ca obiectiv principal studiul desfășurării procesului instructiv-educativ într-o școală agricolă cu profil larg, în lumina sarcinilor trasate de partid și guvern în legătură cu dezvoltarea producției agrozootehnice.

Lucrările consfățuirii, care s-au desfășurat în cadrul secțiilor de agricultură, mecanizarea agriculturii și zoo-veterinară, au fost orientate cu deosebire către problemele predării disciplinelor de bază ale specialităților respective: fitotehnia la secția de agricultură, anatomia la secția veterinară, lucrările practice de atelier și conducerea tractoarelor la secția de mecanizarea agriculturii.

În cadrul consfățuirii, cei mai buni profesori de specialitate ai Centrului școlar agricol din Sibiu au predat câte o lecție teoretică urmată de o lecție de aplicații practice. Discuțiile purtate pe marginea acestor lecții, ca și pe marginea referatelor de specialitate prezentate cu acest prilej, s-au referit, cu deosebire, la problemele privind conținutul lecțiilor. Astfel, în legătură cu lecțiile de fitotehnie și anatomie ținute în fața maștrilor agricoli din anul II și, respectiv a elevilor din anul I de la Școala tehnică veterinară s-a ridicat problema actualității cunoștințelor de specialitate, care trebuie legate cât mai mult de practică și de tot ceea ce este nou în cultura plantelor, de rezultatele pozitive obținute de marile unități agricole socialiste din țara noastră. Majoritatea participanților la consfățuire au subliniat caracterul pozitiv al lecțiilor în ceea ce privește folosirea cimpului experimental ca argument concret pentru demonstrarea superiorității unei culturi sau metode.

În secția de zootehnie, discuțiile s-au referit atât la selecționarea raselor de mare productivitate, cât și la lărgirea lor după cele mai înaintate procedee. S-a subliniat în această privință necesitatea ca în școlile agricole cu profil multiplu să se coordoneze mai strâns activitatea sectorului zootehnic cu cel agricol în scopul extinderii suprafețelor cultivate cu porumb de siloz.

O sarcină importantă a școlilor profesionale și tehnice agricole o constituie studierea și aplicarea în practică a experienței gospodăriilor agricole de stat și colective fruntașe. În această privință, un rol important revine centrelor școlare agricole de pe lângă stațiunile experimentale agrozootehnice, care dispun de toate condițiile de a-și însuși, încă din faza de studiu, cele mai valoroase metode de cultivare a solului și de creștere a animalelor. Elevii

și ucenicii acestor centre școlare trebuie formați ca adevărați răspânditori ai acestor metode. În cadrul consfățuirii s-a scos în evidență faptul că specialiștii de la Stațiunea experimentală agricolă din Sibiu, în dubla lor activitate — de cercetători și cadre didactice — au efectuat cu elevii Centrului școlar agricol toate lucrările de cultură experimentală la soiuri noi de grâu, porumb dublu hibridat și porumb de siloz, înarmându-i cu cunoștințele și deprinderile necesare pentru extinderea pe scară largă a acestor culturi deosebit de productive.

La consfățuire au fost discutate larg, pe baza ultimelor documente de partid, problemele pregătirii cadrelor de mecanici agricoli. S-a arătat că în pregătirea acestora trebuie să se folosească cele mai noi mașini și agregate, precum și întreaga documentație tehnică pentru utilizarea lor. În strinsă legătură cu marile unități agricole cărora le furnizează cadre și cu sprijinul Ministerului Agriculturii, școlile de mecanici agricoli vor putea să asigure condițiile pentru desfășurarea instructajului practic și a lecțiilor de tractoare și mașini agricole pe baza unui utilaj de cea mai recentă fabricație. De asemenea, în practica de producție se va pune accentul pe încadrarea ucenicilor tractoriști în brigăzile complet mecanizate dotate cu mașini și agregate noi.

Consfățuirea cadrelor didactice din școlile agricole a subliniat că, pentru a asigura instruirea viitorilor mecanici tractoriști și mecanici agricoli pe baza celui mai modern utilaj, este necesar să se țină o legătură strinsă cu fabricile și uzinele producătoare de tractoare, mașini și utilaje agricole, în scopul procurării prompte și complete a documentației tehnice cuprinzând caracteristicile de fabricație și utilizare a noilor tipuri, precum și a anumitor ansamble și sub-ansamble care să fie folosite ca material demonstrativ

O CONDITIE A SUCCESULUI ÎN PREDARE

Pregătirea temeinică pentru lecție

Pregătirea profesorului pentru lecție este o condiție de bază pentru buna desfășurare a acesteia. Pentru înarmarea elevilor cu cunoștințe adânci și clare, cu deprinderi temeinice de activitate practică, pregătirea pentru lecții este un proces complex, care nu se limitează numai la studierea problemelor prevăzute în programa școlară ci cere profesorului să fie la curent cu ultimele lucrări științifice de specialitate, să cunoască în amănunțime practica industrială

și noile perfecționări tehnice pentru a putea asigura legarea strinsă a cunoștințelor de realitățile construcției noastre socialiste de cuceririle științei și tehnicii contemporane.

În majoritatea lor, cadrele didactice de la Grupul școlar „Encsel Mauriciu” din Tg. Mureș au înțeles acest imperativ al procesului instructiv-educativ și își pregătesc cu grijă fiecare lecție. Este de subliniat în această privință activitatea tovarășului Ion Sutău, profesor de fizică tehnică. De pildă, pregătindu-se pentru lecția în care urma să predea legea gravitației, Ion Sutău și-a alcătuit un plan în care a prevăzut nu numai momentele predării în desfășurarea lor ci și principalele întrebări cu ajutorul cărora să atragă atenția elevilor asupra problemelor de bază ale temei și să fixeze cunoștințele predate. De asemenea, profesorul a prevăzut în plan materialul didactic pe care urma să-l folosească. În mod amănunțit și-a trecut profesorul în planul său de lecție felul cum va lega cunoștințele predate de o problemă actuală care-i pasionează în cea mai mare măsură pe tineri: succesul obținut de savanții sovietici în lansarea sateliților și rachetelor cosmice. Machețele sputnicilor și ale rachetelor cosmice sovietice cu ajutorul cărora a demonstrat pe o hartă a sistemului solar diferențele forțe și viteze interplanetare și cosmice au stîrnit în rîndul ucenicilor cel mai viu interes.

Și tovarășul Gh. Hasan profesor la disciplina utilaj textil se pregătește cu minuțiozitate pentru lecții. Experiența sa de inginer în producție se oglindește din plin în alcătuirea planurilor de lecție, care cuprind datele tehnice cele mai noi privind utilajul textil și întreținerea acestuia. De exemplu, pregă-

tin strinsă legătură cu conținutul științific și educativ al predării cunoștințelor agricole, la consfățuirea de la Sibiu s-au purtat discuții interesante asupra unor probleme privind metodică predării lecțiilor de lucrări practice în laboratoarele și cabinetele școlare, tipurile de lecție folosite în școlile tehnice, metodică fixării cunoștințelor în aceste școli, metodică folosirii materialului didactic la lecție și a executării pe tablă a schiței și procesului tehnologic în timpul instructajului practic etc.

Din aceste discuții s-au desprins o serie de concluzii cu privire la alternanța între teorie și practică în predarea cunoștințelor și deprinderilor de specialitate. S-a stabilit, ca principiu general, că lecțiile de lucrări practice trebuie să urmeze la sfîrșitul predării unor teme sau capitole mai importante ale pregătirii teoretice. Desigur, acest principiu nu trebuie privit mecanic, căci la unele discipline — ca de pildă „Mașini agricole și tractoare” — experiența predării ne arată că elevii înțeleg cu mult mai bine studiul de ansamblu al unui dispozitiv sau al unui mecanism după ce au participat la o lecție unde li s-a demonstrat și prezentat dispozitivul sau mecanismul respectiv. În ceea ce privește predarea obiectelor de specialitate în școala tehnică veterinară s-a ajuns la concluzia să se folosească atât forma de prelegere școlară cât și lecția combinată. Alegerea uneia sau alteia din aceste tipuri de lecții se va face în funcție de specificul obiectului, de natura temei sau lecției respective și de nivelul clasei.

Consfățuirea de la Sibiu a cadrelor didactice de specialitate din școlile agricole organizată de Cabinetul metodic pentru învățământul profesional și tehnic din Cluj, a adus, prin multitudinea problemelor puse în discuție, ca și prin exemplificarea concretă a unui mare număr de procedee și metode privind cea mai înaintată tehnică agricolă, o contribuție reală la perfecționarea pregătirii științifice și metodice a cadrelor didactice din învățământul agricol.

Mobilizați de documentele Plenarei C.C. al P.M.R. din 3-5 decembrie 1959, pedagogii din școlile agricole se străduiesc să obțină noi și mari succese în pregătirea cadrelor necesare agriculturii noastre socialiste.

Ing. D. DANCA
Cabinetul metodic
pentru învățământul profesional și tehnic
Cluj

tinu-se pentru predarea procesului tehnologic în filatură la anul II al școlii tehnice, tov. Hasan și-a trecut în plan date privind metodele cele mai noi folosite în laminarea și dublarea bumbacului. De asemenea, el și-a notat în plan câteva exemple privind metodele folosite de inovatorii în producție din întreprinderea „Encsel Mauriciu” și le-a cerut elevilor să dea ei înșiși asemenea exemple cunoscute din activitatea lor practică în întreprindere. Rezultatele bune ale acestui mod de pregătire a predării s-au vădit nu numai în interesul cu care au participat elevii la lecție și în însușirea temeinică de către ei a cunoștințelor, ci și în faptul că viitorii tehnicieni textiliști acordă acum o mare atenție metodelor folosite de inovatori și au trecut ei înșiși la aplicarea acestor metode.

Din păcate, însă, nu toți profesorii grupului școlar au o asemenea atitudine pozitivă în ceea ce privește pregătirea pentru lecție. De pildă, profesori ca Lenke Nagy sau Ladislau Szabo se bazează numai pe bagajul lor anterior de cunoștințe, nu consultează lucrările nou apărute, nu și alcătuiesc planuri judicioase de lecție. Că felul lor de a se pregăti pentru predarea lecțiilor e departe de a le asigura o slăbire deplină a materiei și că improvizația de moment duce întotdeauna la nereușita lecției s-a constatat foarte clar cu prilejul predării lecției despre tehnologia sudării de către profesorul Ladislau Szabo. Chiar din primele momente ale predării noilor cunoștințe s-a vădit nesiguranța profesorului în definierea unor procese și noțiuni de bază în durată, iar absența totală a materialului didactic a făcut ca elevii să nu dobîndească reprezentări

concrete despre cele studiate. Dindu-și seama că pierde tot mai mult stăpînirea lecției, profesorul Szabo a recurs la o improvizație neinspirată: s-a oprit din expunere, a căutat lecția respectivă în manual și a început să dicteze, cu mici modificări, pasaje întregi din text. Această a avut repercursiuni negative nu numai în ceea ce privește însușirea cunoștințelor de către elevi, ci și în ceea ce privește prestigiul profesorului în fața clasei, prestigiul care, cum e și firesc în asemenea împrejurări, a fost destul de zdruncinat.

Faptul că majoritatea cadrelor didactice de la Grupul școlar „Encsel Mauriciu” se pregătesc temeinic pentru lecțiile pe care le predau dovedește că ei sînt conștienți de însemnătatea acestei pregătiri. Conducerea grupului, în frunte cu tov. director Eugen Kiss trebuie să controleze însă mai temeinic și sistematic felul în care fiecare profesor se pregătește pentru lecții, să lupte permanent ca toți profesorii să-și îmbunătățească metodele de predare. Trebuie organizate lecții deschise, consultații cu privire la alcătuirea planului de lecții, în special la materiile de specialitate la care sînt încadrați un mare număr de profesori noi, ingineri și tehnicieni proveniți din producție, cu o bună pregătire în specialitate, însă cărora le lipsește în parte pregătirea pedagogică și metodică. În felul acesta, improvizațiile în predare, profund dăunătoare procesului instructiv-educativ, vor fi înlăturate din practica pedagogilor Grupului școlar „Encsel Mauriciu” din Tg. Mureș.

FRANCISC URMENY
inspector principal la M.T.C.
ing. DUMITRU BOANĂ
inspector în M.I.B.C.

Vaica, fiu de colectivist, elev în anul I — siderurgie la Grupul școlar de pe „Gh. Gheorghiu-Dej” din Hunedoara studiază schița unui jurnal

POLITICA PARTIDULUI MUNCITORESC ROMÂN

de întărire a alianței clasei muncitoare cu țărănimii muncitoare și de transformare socialistă a agriculturii

În cei 15 ani care s-au scurs de la eliberarea țării noastre de sub jugul cotorpitorilor fasciști, poporul nostru muncitor, sub conducerea înțeleaptă a partidului, a înfăptuit transformări revoluționare de însemnată istorică, care au schimbat radical întregul mod de viață al oamenilor muncii, întreaga înfățișare a patriei noastre. În cadrul acestor transformări revoluționare de o deosebită importanță pentru victoria socialismului în țara noastră sînt schimbările survenite în relațiile social-economice la sate.

Elaborînd planul de construire a noii orînduirii sociale, V. I. Lenin a arătat că, după cucerirea puterii politice de către proletariat, transformarea socialistă a agriculturii constituie una din cele mai importante, dar și mai grele sarcini ale revoluției socialiste și ale construirii socialismului.

Problema țărănească a înscris una din cele mai frîmîtate pagini din istoria mișcării sociale revoluționare a maselor muncitoare din țara noastră, ea constituind obiectul unor aprige lupte de clasă. Repetatele răscoale ale țărănimii exploatare stău măturate în acest sens. Dar luptele țărănimii pentru pămînt, clasele exploatare le-au răspuns de fiecare dată cu gloanțe și lozinci. Înăbușirea în sine a răscoalei din 1907, cînd au căzut jertfă 11.000 de țărani muncitori demască necruțitor caracterul antipopular al odioșului regim burhuzo-moșieresc. Frîmîntările și repetatele răscoale ale țărănimii exploatare și asprute nu au putut rezolva problema agrară pînă cînd țărănimii muncitoare n-a avut conducătorul său — clasa muncitoare — în frunte, cu partidul ei de avangardă. Încercările claselor dominante de a „soluționa” problema agrară nu numai că nu au rezolvat-o, ci dimpotrivă, au contribuit la adîncirea condițiilor ei, și aceasta datorită faptului că aceste încercări au fost făcute de pe pozițiile și în interesul claselor exploatare. Problema țărănească nu s-a rezolvat și nici nu se putea rezolva în condițiile României burhuzo-moșierești. Rezolvarea problemei țărănești a devenit posibilă abia după cucerirea puterii politice de către proletariat, cînd partidul clasei muncitoare, înarmat cu teoria marxist-leninistă și folosind în mod creator experiența bogată a P.C.U.S. a abordat această problemă de pe pozițiile maselor muncitoare și a elaborat programul pentru soluționarea ei radicală și definitivă în scopul progresului social și în interesul oamenilor muncii.

Condiția necesară pentru rezolvarea problemei agrare o constituie convingerea lupte țărănimii de către clasa muncitoare în frunte cu partidul său marxist-leninist și încheierea alianței de luptă dintre clasa muncitoare și țărănimii muncitoare, forța socială capabilă să răstoarne dominația claselor exploatare, să devină forța revoluției socialiste. Prin credinciosul suport și prin înfăptuirea revoluției marxist-leniniste, P.C.R. a luat de la început asupra și sarcina istorică de a realiza alianța dintre proletariat și țărănimii, pentru apărarea țărănimii împotriva exploatare și capitaliste, pentru singura și singura cale de izbăvire din mizeria și de trecerea lui în mînile celor ce îl muncesc” (Gh. Gheorghiu-Dej, Articole și conferințe, ed. IV, ESPLP 1955, pag. 182).

În lupta sa pentru încheierea alianței muncitorești-țărănești Partidul Comunist Român s-a alăturat după alăturarea revoluției marxist-leniniste cu privire la rolul și însemnătatea alianței dintre clasa muncitoare și țărănimii muncitoare pentru victoria revoluției socialiste și a socialismului. Clasele marxism-leninismului au acordat în lucrările lor o atenție deosebită problemei alianței muncitorești-țărănești în lupta pentru cucerirea puterii politice și instaurarea dictaturii proletariatului. Încă în 1856, K. Marx, într-o scrisoare adresată lui Fr. Engels, sublinia necesitatea „ca revoluția proletară să fie sprijinită de către o a doua ediție a războiului țărănesc” și că „în cazul acesta lucrurile vor merge de minune” (K. Marx și Fr. Engels, Opere alese în două volume, vol. II ed. II ESPLP 1955 — pag. 495).

Subliniind rolul hotărîtor al alianței muncitorești-țărănești pentru victoria revoluției socialiste, V. I. Lenin arăta că proletariatul „... poate deveni luptător victorios pentru democrație numai cu condiția ca la lupta lui revoluționară să se asocieze masa țărănimii” (V. I. Lenin: Opere vol. 9, ESPLP 1955, pag. 45). De asemenea sublinia că după cucerirea puterii politice principiul suprem al dictaturii este susținerea alianței dintre proletariat și țărănimii pentru ca proletariatul să poată păstra rolul conducător și puterea de stat. Într-o lucrare a sa V. I. Lenin arăta că „Alianța dintre muncitorii și țărănimii — alfa și omega Puterii sovietice. Condiția «necesară și suficientă» a trăinicieii ei”. (V. I. Lenin: Opere vol. 32 pag. 322). Reiese deci că se poate de clar că, pentru ca proletariatul să-și poată îndeplini misiunea sa istorică de gropar al capitalismului și făuritor al orînduirii socialiste, trebuie înainte de toate să atragă de partea sa masele principale ale țărănimii, să încheie alianță trinitică cu acestea și să înlăture pe calea revoluției puterea politică a burhuziei, instaurînd dictatura proletariatului.

În scopul eliberării țărănimii muncitoare de exploatarea moșierească și al ridicării nivelului ei de trai Partidul Comunist Român, încă din primele zile ale revoluției populare, și-a pus ca sarcină imediată lichidarea definitivă și neîntinzată a proprietății moșierești printr-o reformă agrară revoluționară. Lansînd chemarea pentru înfăptuirea imediată a reformei agrare, pentru exproprierea fără răscumpărare a pămînturilor moșierești și împroprietărirea țărănilor fără pămînt sau cu pămînt puțin, partidul, prin organizațiile sale satești și cu ajutorul miilor de echipe de muncitori trimiși la sate, a ridicat la luptă masele țărănimii, profund interesate în lichidarea proprietății moșierești. Reforma agrară a fost înfăptuită prin lupta revoluționară a maselor conduse de partid fără să se mai aștepte legea pe care regele și guvernul Rădescu nici nu aveau de gînd s-o întocmească. Prin reforma agrară din 1945 au fost expropriate 1.468.000 ha. din care cu 1.109.000 ha au fost împroprietărite 918.000 de țărani fără pămînt sau cu pămînt puțin, restul de 359.000 ha trecînd în fondul funciar al statului.

Reforma agrară din 1945 a avut o uriașă însemnătate politică, economică și socială pentru dezvoltarea ulterioară a țării noastre. În focul lupte pentru înfăptuirea revoluționară a reformei agrare s-a făurit alianța clasei muncitoare cu țărănimii muncitoare și s-a afirmat rolul de conducător al clasei muncitoare în frunte cu partidul ei. Prin reforma agrară s-a stabilit puterea economică și politică a forțelor clasei muncitoare. Desființarea proprietății moșierești a

duș la lichidarea moșierimii ca clasă și la curățirea relațiilor de producție din agricultură de rămășițele relațiilor feudale, deschizînd în felul acesta un cîmp mai larg dezvoltării forțelor de producție. Prin înfăptuirea reformei agrare s-au produs schimbări importante în structura de clasă la sate și în raporturile de forță ale diferitelor pături ale țărănimii. Astfel dacă înainte de reforma gospodăriile cu o suprafață pînă la 10 ha. (92,0% din numărul total al gospodăriilor) dețineau 48% din suprafața de teren, după reformă, aceleași gospodării (94,1% din numărul gospodăriilor) dețineau peste 70% din suprafața de pămînt.

Prin naționalizarea parțială a pămîntului expropriat la reforma agrară s-a creat proprietatea de stat în agricultură, care a constituit unul din principalii germeni ai proprietății socialiste din agricultură în forma sa superioară.

În perioada ce a urmat după reforma agrară, toate măsurile întreprinse de partidul clasei muncitoare și guvernul democrat-popular au fost îndreptate spre întărirea alianței cu țărănimii muncitoare. În această perioadă gospodăriile țărănești mici și mijlocii au primit un ajutor permanent și multilateral din partea statului. Acest sprijin s-a concretizat în ajutorarea cu inventarul agricol furnizat prin centrele de închiriat mașini agricole, în acordarea de credite pe termen lung, în aprovizionarea cu semințe la prețuri reduse, în micșorarea impozitelor și scăderea prețurilor la produsele industriale etc., precum și în aprurirea acestor gospodării țărănești de exploatarea chibburimii. Politica consecventă a partidului nostru de sprijinire a gospodăriilor țărănești mici și mijlocii a determinat o creștere a capacității lor de producție, ducînd în acest fel la o învioreare a producției agricole rîvnite de război.

Cu toate rezultatele obținute în această direcție, problema agrară nu putea fi definitiv rezolvată prin menținerea în agricultură a milioanele de gospodării țărănești cu o bază tehnică înapoiată și cu un grad foarte ridicat de fărîmițare a pămîntului, îndrumate de un număr extrem de redus de cadre tehnice. În 1938 în România existau numai 4858 tractoare convenționale și acestea dețineau de moșieri și chibburi. După anul 1945 cele aproape 3.100.000 de gospodării țărănești poseau o suprafață dispersată în peste 20.000.000 de parcele. La 30 de comune revenea un singur inginer agronom. În asemenea condiții este clar că nu se putea vorbi de o rezolvare definitivă a problemei agrare, care să lichideze înapoierea de veacuri a agriculturii, și aceasta pentru faptul că — așa cum arată V. I. Lenin — „în condițiile producției de măriri, sistemul micilor gospodării nu este în stare să izbăvească oamenii de mizeria maselor și de asuprirea pe care o îndură ele” (V. I. Lenin: Opere vol. 24 ESPLP, 1954, pag. 53).

Singura cale de asigurare a progresului în agricultură este construirea socialismului și la sate. Trecerea de la mica gospodărie țărănească fărîmițată, înapoiată, la marea agricultură mecanizată, constituie o necesitate obiectivă, cerută de însuși mersul înainte al societății, de însăși dezvoltarea continuă a forțelor de producție. Apariția și dezvoltarea continuă a marii producții mecanizate în domeniul industriei, face necesară crearea marii producții și în agricultură, deoarece între industrie și agricultură există o strînsă legătură în procesul reproducției.

Pe măsura dezvoltării sale marea industrie socialistă înzestrează agricultura cu utilaj tehnic perfecționat necesar marii producții. Astfel, în agricultură apar noi forțe de producție care se lovesc însă de limitele micii proprietăți fărîmițate și lipsite de fondurile necesare pentru a folosi aceste forțe noi. Interesele construirii socialismului cer ca această contradicție dintre industrie și agricultură să fie înlăturată, deoarece statul democrat-popular nu se poate sprijini timp îndelungat pe două baze atît de diferite. Legea economică a concordanței relațiilor de producție cu caracterul forțelor de producție cere ca întreaga agricultură să fie trecută pe baza marii producții socialiste.

Transformarea socialistă a agriculturii este cerută și de necesitatea înfăptuirii scopului producției în socialism și anume satisfacerea cît mai deplină a nevoilor mureu crescînde ale tuturor membrilor societății. Necesitatea construirii socialismului în agricultură decurge și din cerințele legii economice a dezvoltării planice proporționale a economiei naționale, care cere stabilirea unor proporții juste între diferitele ramuri ale economiei naționale și în primul rînd între industrie și agricultură. Necesitatea obiectivă a transformării socialiste a agriculturii decurge și din cerințele altor legi economice ale socialismului ca legile reproducției socialiste largite, legea repartiției după muncă, a creșterii continue a productivității muncii etc.

În perioada de trecere de la capitalism la socialism, în timp ce în industria socialistă sînt lichidate relațiile de exploatare, în agricultură, mica gospodărie țărănească, bazată pe proprietatea privată, continuă, în virtutea legilor obiective, să genereze spontan relații capitaliste. Pentru victoria deplină a socialismului este necesar să fie lichidate nu numai relațiile capitaliste, dar și înălțurate și acele condiții materiale care generează asemenea relații, să fie înlăturată proprietatea privată asupra mijloacelor de producție.

Rezultă deci că transformarea socialistă a agriculturii este o lege generală, universal-valabilă a revoluției și construcției socialiste, o necesitate istorică obiectivă a dezvoltării societății, necesitate rezultată din înseși legitățile formării și dezvoltării noii societăți socialiste. În lucrările sale V. I. Lenin a fundamentat în mod științific necesitatea istorică obiectivă a transformării socialiste a agriculturii. Însurirea de forțe omenești și de muncă — arată Lenin — îrosire legată de micile gospodării țărănești individuale nu mai poate să continue. „Viața însăși pune acum net în fața acestei țărănimii problema trecerii la lucrarea în comun a pămîntului, singurul mijloc de a reface cultura (...) singurul mijloc de a ieși din întineric, abrutizarea și oprimarea la care capitalismul a condămnat întreaga masă a populației de la sate” (V. I. Lenin: „Despre alianța dintre clasa muncitoare și țărănimii” pag. 496).

Abordînd problema necesității obiective a transformării socialiste a agriculturii V. I. Lenin a elaborat genialul plan cooperatist în care sînt cuprinse principiile fundamentale ale construirii socialismului la sate. Asocierea de bună voie a țărănimii în diferite forme de cooperatist și cointerensarea ei în această direcție, conducerea de către partid și sprijinirea de către statul socialist a procesului de cooperativizare, înfăptuirea revoluției culturale și lupta împotriva unel-

tirilor dușmanului de clasă sînt principii de neîngăduit pentru transformarea socialistă a agriculturii, universal valabile pentru toate țările care construiesc socialismul.

Victoria orînduirii colhoznice în U.R.S.S. și succesele obținute în cooperativizarea agriculturii de către celelalte țări ale țărănimii socialiste au confirmat pe deplin justetea genialej învățături leniniste, ele fiind rezultatul aplicării cu consecvență de către partidele comuniste și muncitorești din aceste țări a principiilor leniniste de transformare socialistă a agriculturii. Aceste însemnate realizări constituie în același timp argumente zdrobitoare la adresa revizionismului contemporan, care, reînvîntînd tezele învechite ale troțkiștilor și buhariniștilor, pe care viața le-a aruncat demult la lada de gunoi a istoriei, neagă caracterul universal-valabil al principiilor leniniste de transformare socialistă a agriculturii, propagînd fățiș sau mascat renunțarea la construirea socialismului.

Ignorînd în mod conștient tezele fundamentale ale învățaturii marxist-leniniste despre revoluție și construcția socialistă și sfidînd experiența istorică a U.R.S.S. și a țărilor de democrație populară, revizionisții contemporani susțin că transformarea socialistă a agriculturii nu este un proces obligatoriu pentru victoria noii orînduirii socialiste. Ba mai mult, unii din ei afirmă chiar că transformarea socialistă a agriculturii ar fi, chipurile, o frînă în construirea socialismului.

O serie de teze reacționare vechi, ca aceea a „mersului de la sine”, a „trăinicieii micii gospodării țărănești” etc., au fost relegate și îmbrăcate într-o formă nouă de către revizionisții contemporani și ridicate la rang de principiu. Practica revoluției socialiste din U.R.S.S. și țările de democrație populară a arătat în modul cel mai convingător caracterul reacționar și inconsistență al acestor teze revizioniste.

Aplicînd în mod creator învățătura marxist-leninistă despre transformarea socialistă a agriculturii, P.M.R. a elaborat la Plenara C.C. din 3—5 martie 1949 un vast program de dezvoltare a agriculturii pe baza reorganizării socialiste a satelor noastre.

Pornind de la teza leninistă că alianța dintre proletariat și țărănimii nu trebuie privită ca o alianță cu întreaga țărănimie, ci ca o alianță cu masele muncitoare ale țărănimii, Plenara C.C. al P.M.R. din 3—5 martie 1949 a elaborat linia politică a partidului la sate, care constă în sprijinirea pe țărănimii săracă, stringerea alianței cu țărănimii mijlocă și lupta neînteruptă împotriva chibburimii.

Bazîndu-se pe indicațiile programatice ale planului cooperatist leninist, Plenara a arătat că drumul atragerii țărănimii muncitoare la socialism este drumul cooperatist, prin dezvoltarea unei intense rețele de cooperative de aprovizionare, desfacere și consum și prin folosirea a diferite forme de cooperare în producția agricolă care să înlesnească trecerea țărănimii la cea mai avansată formă a acesteia — gospodăria agricolă colectivă.

Analizînd profund situația existentă în agricultura țării, la Plenara C.C. al P.M.R. din 3—5 martie 1949 s-a subliniat că pentru înfăptuirea procesului de reorganizare socialistă a satelor este nevoie de o puternică industrie socialistă, capabilă să înzestreze agricultura cu o tehnică din ce în ce mai perfecționată, de asigurarea agriculturii cu cadre de specialiști capabili să organizeze și să conducă cu pricepere agricultura mare socialistă și de ridicarea continuă a nivelului de conștiință al țărănimii muncitoare, de convingerea ei asupra superiorității marii gospodării colective și a necesității trecerii la această formă. Partidul și guvernul democrat-popular au acordat o atenție deosebită creării acestor condiții indispensabile transformării socialiste a agriculturii.

Ca urmare a politicii consecvente de industrializare socialistă a țării, s-a înfăptuit în anul regimului democrat-popular o adevărată revoluție tehnică în agricultură, prin înzestrarea acesteia cu o bază tehnică puternică și modernă. Pentru prima dată în istoria țării noastre pe ogoarele țărănimii muncitoare unite în întovărășiri agricole și gospodării colective au apărut tractoare, semănători mecanice, cultivatoare, combine — mașini agricole perfecționate cu ajutorul cărora țărănimii cooperatistă obține recolte din ce în ce mai bogate. Au dispărut cu desăvîrsire și pentru totdeauna de pe pămînturile țărănilor muncitori, trecînd în patrimoniul muzeelor, plugurile de lemn — această unealtă de tristă amintire a agriculturii românești din trecut.

În momentul de față agricultura noastră socialistă dispune de peste 45.000 de tractoare convenționale (de 15 CP) și de zeci de mii de alte mașini și unelte perfecționate. Toate acestea sînt puse în condiții avantajoase la dispoziția țărănimii muncitoare prin stațiunile de mașini și tractoare.

Prin înființarea S.M.T.-urilor s-au pus bazele celei mai puternice pirghii pentru transformarea socialistă a agriculturii, pentru creșterea producției agricole și pentru întărirea, în domeniul producției, a alianței dintre clasa muncitoare și țărănimii muncitoare. S.M.T.-urile, dispunînd de o puternică bază tehnică, de cadre calificate și fiind forme organizatorice prin care țărănimii cooperatistă poate folosi această tehnică, constituie una din pirghiile cele mai importante prin care statul socialist își exercită funcția sa economico-organizatorică și de conducere în agricultură. Fiînd asigurate cu cadre de specialitate agronomică și tehnică bine pregătite, S.M.T.-urile sînt centre de deservire agronomică și tehnică a țărănimii muncitoare, sfătuitoari și consultanți științifici ai acesteia pentru folosirea celor mai avansate metode de muncă. S.M.T.-urile au de asemenea un important rol organizatoric și politico-educativ în procesul de transformare socialistă a agriculturii, participînd nemijlocit la organizarea producției în unitățile deservite și la convingerea țărănimii de a pași pe drumul socialismului.

O altă pirghie importantă în transformarea socialistă a agriculturii au constituit-o și o constituie gospodăriile agricole de stat. Rezoluția ședinței plene a C.C. al P.M.R. din 3—5 martie 1949 a arătat că gospodăriile agricole de stat au menirea de a ridica nivelul agriculturii din punct de vedere tehnic și agronomic, de a aproviziona piața cu produse agricole și materii prime pentru industrie și de a servi ca exemplu de superioritate a cultivării pămîntului pe suprafețe mari cu folosirea tehnicii celei mai perfecționate. În prezent G.A.S.-urile dețin o suprafață agricolă de 1.600.000 ha. și sînt înzestrate cu 18.800 tractoare convenționale (de

15 CP), cu aproape 6.900 combine pentru cereale pavoase și numeroase alte mașini agricole moderne.

Sporirea continuă a parcului de mașini și tractoare, folosirea pe scară din ce în ce mai mare a îngrășămintelor organice și chimice, extinderea metodelor avansate de cultivare a pământului, lărgirea suprafețelor arabile au făcut să crească considerabil, an de an, rolul gospodăriilor de stat în agricultura și economia noastră națională.

Numai în 1958 G.A.S. urile au livrat statului peste 360.000 de tone grâu și secară (iar în acest an 520.000 tone), peste 61.500 de tone carne, peste 702.600 hl. de lapte de vacă și peste 1.670 de tone de lână.

Prin rezultatele ce le obțin, gospodăriile noastre de stat constituie un exemplu convingător de superioritate a agriculturii socialiste, exercitând o puternică influență asupra maselor țărănimii muncitoare în direcția atragerii lor pe drumul socialismului.

Pentru înfăptuirea transformării socialiste a agriculturii, partidul și guvernul nostru s-au preocupat în mod permanent de formarea cadrelor de specialiști necesare organizării și conducerii marii gospodării socialiste. În acest scop s-a creat o puternică bază materială pentru dezvoltarea învățământului agricol, a crescut simțitor numărul școlilor agricole de diferite grade și numărul institutelor agricole de învățământ superior. Ca urmare a măsurilor luate numărul elevilor și studenților a crescut considerabil, astfel că agricultura noastră a primit anual un număr din ce în ce mai mare de cadre. În 1958 numărul de specialiști în agricultură cu pregătire superioară a ajuns la 12.333, iar al celor cu pregătire medie la 15.895. Față de peste 12.500 ha cit reveneau în 1938 unui inginer agronom, s-a ajuns în 1958 la o suprafață de cca. 2000 ha, ceea ce înseamnă o creștere de peste 6 ori. Ca urmare a creșterii numărului de specialiști, conducerea unităților agricole socialiste și deservirea lor tehnică s-au îmbunătățit simțitor.

Pornind de la învățătura leninistă că trecerea la socialism a țărănimii muncitoare trebuie să se realizeze pe baza respectării cu strictețe a principiului liberului consimțământ, partidul nostru a depus eforturi însemnate în direcția ridicării nivelului de conștiință socialistă al maselor țărănești și a combaterii și condamnării cu hotărâre orice încălcări ale acestui principiu, considerându-le surse politice ale partidului și dăunătoare alianței muncitorești țărănești.

Un rol hotărâtor în ridicarea nivelului de conștiință al țărănimii muncitoare l-a avut munca politică de fiecare zi desfășurată cu răbdare și perseverență de către organele și organizațiile noastre de partid. Folosirea în munca politică a exemplelor concludente privind avantajele muncii în comun luate din activitatea unităților socialiste frunzase a constituit un factor de mare importanță în convingerea țărănimii muncitoare asupra superiorității marii gospodării socialiste. Vizitarea de către un mare număr de țărani muncitori a colhozurilor sovietice și popularizarea experienței înaintate a agriculturii sovietice au avut de asemenea o puternică înfrunțare asupra țărănimii noastre muncitoare, în convingerea ei de a trece la marea gospodărie colectivă. De o foarte mare importanță pentru ridicarea nivelului de conștiință al țărănimii muncitoare au fost măsurile luate de partid pentru culturalizarea maselor.

De la Plenara C.C. al P.M.R. din 3-5 martie 1949 au trecut 10 ani. În această perioadă, poporul nostru muncitor, înfăptuind cu avânt politică Partidului Muncitoresc Român, politica de constanță a socialismului, a obținut succese deosebite de importanță în lupta pentru transformarea socialistă a agriculturii.

Prin munca politică desfășurată cu răbdare și perseverență de către organele și organizațiile de partid și de stat și ca urmare a condițiilor create, s-a ajuns ca la începutul lunii august 1959 sectorul socialist al agriculturii să dețină peste 70% din suprafața arabilă a țării, cuprinzând circa 70% din totalul familiilor țărănești. Ritmul transformării socialiste a agriculturii s-a accelerat simțitor în perioada de după cel de al II-lea Congres al partidului ca urmare a traducerii în viață de către oameni muncii sub conducerea organizațiilor de partid, a măsurilor stabilite de Congres în domeniul construcției socialiste. În această perioadă sectorul socialist al agriculturii a crescut de 2,3 ori ca număr de un țăr, de 6,3 ori ca număr de familii și de 4,5 ori ca suprafață agricolă.

Enormul caracteristic procesului de transformare socială stă a agriculturii după Congresul al II-lea al P.M.R. îl constituie colectivizarea și cooperativizarea unor raioane și regiuni întregi. Astfel, regiunea Constanța a fost colectivizată în întregime încă din 1957. La 30 iunie 1959 în regiunea Galați, sectorul cooperatist al agriculturii cuprindea 80% din suprafața arabilă cooperativizabilă a regiunii; în regiunea Timișoara 74,4% din suprafața arabilă; în regiunea Iași 71,3% în regiunea Bacău 71,6%. Rezultate bune s-au obținut și în celelalte regiuni ale țării. Preponderența ca suprafață a sectorului socialist și în formarea fondului central al statului la produsele agricole vegetale ne îndreaptă că sarcina celui de al II-lea Congres al partidului privind transformarea socialistă a agriculturii a și fost realizată.

Succesele obținute până în prezent în transformarea socialistă a agriculturii, apreciate de partid ca reprezentând „o realizare de însemnătate istorică, o adevărată revoluție care transformă din temelii relațiile social-economice la țară, întregul mod de trai al țărănimii muncitoare, toată înfățișarea satului nostru” (Gh. Gheorghiu-Dej „Cu privire la lucrările celui de al XXI-lea Congres extraordinar al P.C.U.S.” Ed. pol. 1959 pag. 19) au fost posibile datorită politicii ferme dusă de către partidul nostru în aplicarea principiilor leniniste de reorganizare socialistă a satelor. În această direcție partidul și guvernul au acordat — așa cum am văzut — toată atenția cuvenită creării condițiilor necesare transformării socialiste a agriculturii. În lupta pentru o politică leninistă de transformare socialistă a agriculturii au fost demascate și zdrobite acțiunile dușmănoase ale grupului antipartinic fracționist Pauker-Luca. A fost combătută și lichidată atitudinea de subapreciere a formelor simple în transformarea socialistă a agriculturii și aceea de încălcare a principiilor liberului consimțământ. În toată perioada de transformare socialistă a agriculturii, partidul nostru a dus și duce la sate o consecvență politică de clasă, demascând și zdrobind uneltirile dușmanului de clasă, ridicând în mod permanent vigilența membrilor de partid și a țărănimii muncitoare fără de partid.

Concluzia ce se desprinde din toate cele arătate mai sus este aceea că în procesul de transformare socialistă a agriculturii s-a manifestat cu toată tăria rolul de conducător al partidului și statului nostru socialist, ceea ce și constituie chezașia succeselor obținute până în prezent.

Lupta partidului nostru pentru larg rea continuă a sectorului socialist al agriculturii a fost însoțită de o preocupare permanentă pentru consolidarea economico-organizatorică a unităților existente. La Consfățuirea de la Constanța a țărănilor și lucrătorilor din sectorul socialist al agriculturii din aprilie 1958, consolidarea economico-organizatorică a unităților socialiste existente a fost pusă ca o condiție principală a mersului nostru înainte în domeniul construcției

socialiste la sate. Așa cum se subliniază în documentele consfățuirii, sarcina principală în munca de întărire economico-organizatorică a unităților socialiste existente o constituie dezvoltarea continuă a proprietății obștești, baza creșterii neinterupte a bunăstării membrilor lor prin care se realizează o justă îmbinare a intereselor obștești cu interesele individuale ale colectivităților, cooperativilor și întovărășirilor. În perioada 1951-1958 valoarea totală a proprietății obștești în G.A.C. a crescut de 11,04 ori, iar valoarea acesteia la 100 ha teren agricol a crescut cu 87,5%. Pentru aceleași perioade fondul indivizibil al gospodăriilor agricole colective care constituie izvorul principal ce alimentează proprietatea obștească a crescut de 9,01 ori, iar la 100 ha teren agricol a crescut cu 52,2%.

Creșterea valorii proprietății obștești și a fondului indivizibil la 100 ha teren agricol constituie dovada cea mai concludentă a procesului de intensificare a producției agricole din cadrul gospodăriilor colective. Analizând creșterea fondului indivizibil din G.A.C. pe principalele surse de formare și dezvoltare trebuie arătat că cel mai înalt ritm de creștere se înregistrează la sursele de dezvoltare bazate pe munca în comun a colectivităților. Astfel, dacă în 1951 76% din fondul indivizibil provenea din surse ce nu se sprijină pe munca în comun a colectivităților, în 1958 această parte scade la 30,9%. În schimb crește partea fondului indivizibil provenit din munca în comun de la 24% la 69,1%. Toate aceste date demonstrează un vădit proces de consolidare a gospodăriilor colective, proces ce se desfășoară în principal pe seama muncii colective și a rezultatelor obținute de către gospodării.

În scopul consolidării lor economico-organizatorice, G.A.C. au acordat o atenție deosebită dezvoltării multilaterale a producției. An de an cresc în gospodăriile colective suprafețele ocupate cu grădini de legume, vie și livezi, plante tehnice, sporesc efectivele de animale și pe această bază se măresc continuu producția globală, veniturile bănești. Astfel, în 1958, cu toate condițiile puțin favorabile agriculturii, veniturile bănești la 100 ha au crescut în G.A.C. cu 60% față de 1955, an cu mult superior din punct de vedere al condițiilor climatice.

Creșterea suprafețelor ce revin în medie la o G.A.C. a contribuit într-o foarte mare măsură la consolidarea economico-organizatorică a unităților existente, aceasta fiind gospodăriilor să organizeze o producție mai rațională și să folosească mai judicios mijloacele de producție și forța de muncă. În perioada 1955-1958 suprafața medie a unei G.A.C. a crescut de la 433 ha la 632 ha.

În practica de producție a unităților socialiste din agricultură s-au perfecționat și s-au îmbunătățit în mod continuu formele de organizare și retribuție a muncii, ceea ce a contribuit de asemenea la consolidarea economico-organizatorică a gospodăriilor. Organizarea muncii pe bază de brigăzi permanente de producție și extinderea sistemului de retribuție a muncii nu numai că a depășit cantitatea de muncă depusă, ci și după producția obținută, au căpătat în ultimul timp o extindere tot mai mare în gospodăriile noastre colective.

În perioada actuală a reconstrucției socialiste la sate o mare importanță o prezintă întovărășirile agricole, formă deosebită de accesibilă maselor largi ale țărănimii în atragerea lor pe drumul socialismului.

În privința întăririi economico-organizatorice a acestor unități sarcina de căpetenie constă în extinderea muncii în comun la lucrările agricole, precum și creșterea și dezvoltarea avulului obștesc — mijloace puternice de sporire a recoltelor și de educare a membrilor întovărășiți în spiritul muncii colective. Convingându-se pe baza propriei experiențe asupra foloselilor muncii în comun, pe întinderi mari ce teren, cu mijloace mecanizate, an de an tot mai multe întovărășiri agricole trec spre forma superioară a cooperăției de producție — gospodăria colectivă.

Pentru procesul de consolidare economico-organizatorică a unităților agricole din cadrul sectorului socialist de o foarte mare însemnătate sînt lucrările Plenarelor C.C. al P.M.R. din 26-28 noiembrie 1958 și 13-14 iulie 1959. În mod deosebit se pune în fața lucrătorilor din sectorul socialist al agriculturii sarcina sporirii producției, a productivității muncii și a reducerii prețului de cost. Spre un nou și puternic avânt al dezvoltării agriculturii noastre socialiste va duce aplicarea măsurilor preconizate de plenara C.C. al P.M.R. din 3-5 decembrie 1959. Cele 4,4 miliarde lei investiții, acordate agriculturii pentru 1960, înzestrarea acesteia cu încă 10.750 tractoare fizice, 12.000 semănători, 5000 combine și alte mașini agricole, precum și aplicarea măsurilor preconizate de partid pentru extinderea suprafețelor înșămânțate cu porumb de siloz până la 1.000.000 ha, deschid noi perspective agriculturii noastre socialiste.

Lărgirea și consolidarea continuă a sectorului socialist al agriculturii a avut și are însemnate urmări politice, economice și sociale în viața satelor noastre, asupra celor mai variate și esențiale aspecte ale prefacerilor revoluționare prin care trece țara noastră. Cea mai importantă urmare a acestui proces constă în întărirea alianței muncitorești-țărănești și în ridicarea acesteia pe o treaptă superioară de dezvoltare.

Dezvoltarea socialismului în agricultură a determinat schimbări esențiale în structura de clasă la sate. Astfel, reconstrucția socialistă a satului a dus la formarea unei țărănimii noi, cooperatiste, care se orientează tot mai mult și în proporții mereu crescînd spre tehnica modernă, spre munca în comun, spre proprietatea socialistă.

Consolidarea orînduirii noastre socialiste în toate domeniile de activitate a făcut posibilă și necesară rezolvarea uneia din sarcinile obligatorii cele mai complexe ale perioadei de trecere de la capitalism la socialism: lichidarea exploatării omului de către om în agricultură. În această privință Decretul Prezidiului Marii Adunări Naționale al R.P.R. din 28 martie 1959 cu privire la lichidarea oricăror forme de exploatare a omului de către om în agricultură are o importanță istorică deosebită. În prevederile decretului își găsește expresia modul creator în care partidul nostru a știut să rezolve o problemă atât de complexă cum este aceea a lichidării exploatării omului de către om la sate. Aplicarea prevederilor Decretului lichidează baza economică a luptei de clasă la sate, constituie afirmarea victoriei depline a socialismului asupra relațiilor capitaliste din agricultură și deschide o largă perspectivă accelerării ritmului de transformare socialistă a agriculturii. Prin aplicarea Decretului nu se lichidează însă lupta de clasă, care continuă să existe și să acționeze. Ar fi foarte greșit să considerăm că toți chiaburii vor renunța cu ușurință la vechile lor poziții și că vor înțelege posibilitatea pe care partidul le-o oferă de a se încadra în munca noastră pașnică. Ei vor încerca, chiar lipsiți fiind de baza economică, să întreprindă acțiuni dușmănoase împotriva orînduirii noastre socialiste. Aceasta înseamnă că vigilența oamenilor muncii trebuie să rămînă mereu trează, pentru a putea fi înfruntată orice manifestare dușmănoasă.

Dezvoltarea sectorului socialist în agricultura țării noastre a avut și are urmări din cele mai însemnate asupra gradului și ritmului de creștere a producției agricole. Față de 1948, an premergător marilor transformări sociale revoluționare din agricultura țării, producția globală a agriculturii a crescut în 1958 cu 66,6%, iar raportată la 100 de

hectare, creșterea a fost de 69,8%. În legătură cu cele arătate mai sus trebuie subliniat faptul că dezvoltarea sectorului socialist a constituit elementul dinamic hotărâtor în creșterea producției agricole și în mărirea gradului de intensificare a acesteia. Astfel, în 1958 producția medie de grâu la hectar a fost în G.A.S. cu 48% și în G.A.C. cu 27% mai mare față de cea obținută în gospodăriile țărănești individuale. La celelalte culturi creșterile producțiilor medii obținute în G.A.C. față de sectorul individual variază între 8,9% și 79,4%.

Producțiile mai mari obținute pe unitatea de suprafață și pe cap de animal au permis sectorului socialist al agriculturii să aducă o contribuție tot mai mare la formarea fondului central de produse agricole al statului. Astfel, în 1958 sectorul socialist al agriculturii a participat la formarea fondului central cu 60% la grâu-secară, cu aproape 50% la porumb, cu peste 60% la sîclea de zahăr, 46% la floarea-soarelui, cu 57% la cîneapă fuioar.

Dezvoltarea sectorului socialist al agriculturii R.P.R. este însoțită în mod nemijlocit de ridicarea nivelului de trai material și cultural al țărănimii muncitoare cooperatiste și îndeosebi al celei colectiviste. Țărănimea noastră colectivistă se hrănește, se îmbracă și trăiește mult mai bine în comparație nu numai cu situația din trecut, dar și cu cea a țărănimii individuale de astăzi. În 1958, ca urmare a întăririi gospodăriilor colective, a creșterii veniturilor bănești și în natură, consumul colectivităților a fost mai mare decît consumul țărănilor cu gospodării individuale (inclusiv chiaburii) cu 22% la carne și grăsimi, cu 36,3% la făină de grâu și secară, cu 43,7% la zahăr, cu 40,3% la brînzetură, cu 4,9% la ouă.

Înfăptuirea de adînci transformări revoluționare în relațiile social-economice la sate și în modul de viață al țărănimii muncitoare, în compartimentele esențiale de existență a acesteia, a determinat schimbări radicale în viața culturală și nivelul de conștiință al țărănilor muncitori; și îndeosebi al țărănilor colectivști. Prin munca neobosită a organelor de partid și de stat, analfabetismul — plaga rușinoasă a regimului burgeois-moșieresc a fost deja lichidat în satele țării noastre. Lumina cărții, altădată necunoscută de milioane de țărani muncitori, a pătruns prin grija partidului în cele mai îndepărtate cîtune de pe întinsul patriei. În această muncă, intelctualitatea satelor noastre, condusă de partid, și-a făcut pe deplin datoria, dînd dovadă de un profund devotament față de statul democrat-popular.

În anii puterii populare a crescut considerabil numărul școlilor sătești. Dacă în școlile primare sătești existente în 1932-1933 învățau doar 50 % din numărul total al copiilor de școală, astăzi nu există la sate copii în afara școlii. Măsura de generalizare a învățămîntului elementar de 7 ani și în localitățile sătești unde există asemenea școli, vine să aducă o contribuție și mai însemnată la ridicarea nivelului cultural al țărănimii muncitoare.

Organizarea pînă în prezent în mediul rural a unui număr de 153 case raionale de cultură, peste 12.000 cămine culturale și case de citit, peste 11.000 biblioteci, electrificarea unui număr de 2.629 sate, radioficarea unui număr de 1.200 sate, organizarea de conferințe cu caracter politic-educativ, constituirea de cercuri agrozootehnice, vizionarea de filme, răspîndirea ziarelor și revistelor — toate acestea constituie măsuri de mare importanță în înfăptuirea revoluției culturale care se desfășoară în țara noastră, în realizarea de adînci transformări în conștiință și nivelul cultural al țărănimii muncitoare.

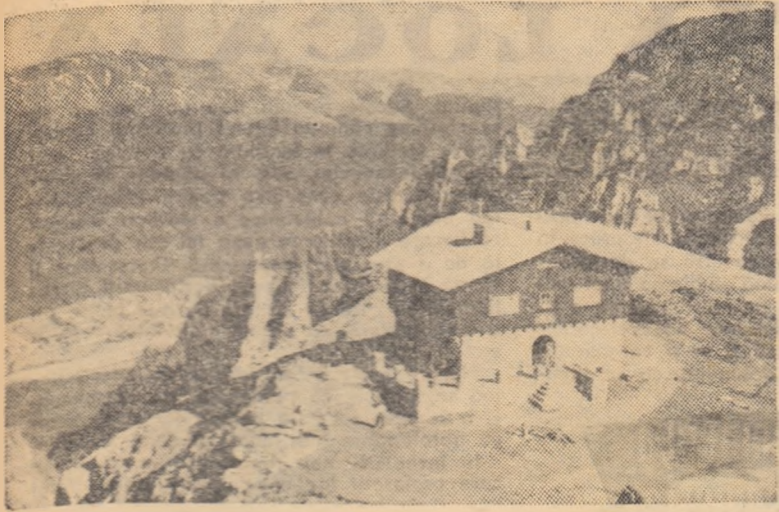
Realizările mari obținute de poporul nostru în crearea și dezvoltarea sectorului socialist al agriculturii, în ridicarea continuă a producției agricole și a nivelului de trai material și cultural al țărănimii muncitoare sînt dovada cea mai edificatoare a justei linii politice a partidului nostru la sate, trasată la istorica Plenară a C.C. al P.M.R. din 3-5 martie 1949. Aceste realizări spulberă cu desăvîșire teoria lansată de ideologii burgheziei și moșierimii, după care țărănimea ar fi refractară socialismului și incapabilă să meargă cu hotărâre pe calea marilor transformări sociale.

Țărănimea noastră muncitoare, condusă și îndrumată de partid, pășește cu încredere pe drumul socialismului și se convinge tot mai mult că numai gospodăria colectivă poate să-i asigure o viață îmbelșugată și un trai fericit.

Conf. univ. SABIN NICA

BIBLIOGRAFIE

FR. ENGELS: Problema țărănească în Franța și Germania. K. Marx și Fr. Engels. Opere alese vol. II. ed. II. pag. 473-480.
V. I. LENIN: Cuvîntarea rostită la primul Congres pe întreaga Rusie a secțiilor agrare, comitetelor sîrăcîmii și comunelor, Opere vol. 28, pag. 332-343.
V. I. LENIN: Raport asupra muncii la țară, Opere vol. 29 pag. 182-199.
V. I. LENIN: Despre cooperăție, Opere vol. 33 pag. 461-469. Rezoluția ședinței plenare a C.C. al P.M.R. din 3-5 martie 1949 asupra sarcinilor P.M.R. în lupta pentru întărirea alianței clasei muncitoare cu țărănimea muncitoare și transformarea socialistă a agriculturii. (Rezoluții și hotărîri ale C.C. al P.M.R. 1948-1950 — pag. 86-110).
Rezoluția ședinței plenare a C.C. al P.M.R. din 16-17 iulie 1956 cu privire la măsurile pentru realizarea sarcinilor stabilite de Congresul al II-lea al partidului în domeniul transformării socialiste a agriculturii, pag. 5-31.
Rezoluția ședinței plenare a C. C. al P.M.R. din 27-29 decembrie 1956 — pag. 13-15; 17-20.
GH. GHEORGHIU-DEJ: Raport de activitate al C.C. al P.M.R. la Congresul al II-lea al partidului E.S.P.L.P. — 1955 — pag. 51-52; 93-117.
GH. GHEORGHIU-DEJ: Pentru consolidarea și dezvoltarea sectorului socialist al agriculturii și pentru sporirea producției agricole. Articole și cuvîntări 1955-1959, pag. 369-396.
GH. GHEORGHIU-DEJ: Expunere la Plenara C.C. al P.M.R. din 26-28 noiembrie 1958 — Articole și cuvîntări 1955-1959, pag. 552-555.
Decretul Prezidiului Marii Adunări Naționale a R. P. R. pentru lichidarea rămășițelor oricăror forme de exploatare a omului de către om în agricultură, în scopul ridicării continue a nivelului de trai material și cultural al țărănimii muncitoare și al dezvoltării construcției socialiste. Ed. politică — 1959 — pag. 5-14.
GH. GHEORGHIU-DEJ: Raport prezentat la Plenara C.C. al P.M.R. din 13-14 iulie 1959 — Articole și cuvîntări 1955-1959 — pag. 646-647.
GH. GHEORGHIU-DEJ: A XV aniversare a eliberării Romîniei de sub jugul fascist, Scînteia din 23 VIII 1959.
GH. GHEORGHIU-DEJ: Expunere la Plenara C.C. al P.M.R. din 3-5 decembrie 1959 — Scînteia din 6 decembrie 1959.
Economia Romîniei între 1944-1959 — Ed. Academiei R.P.R. — 1959. pag. 361-384 și 419-442.

Cabana Caraiman din munții Bucegi

Turismul de iarnă

Vacanța de iarnă va oferi în curând un minunat prilej pentru organizarea de excursii colective cu grupuri de elevi. Munții, înveșmîntați în haina albă de nea, ne îmbie parcă să pornim la drum cu rucsacurile și schiurile la spinare. Desigur, la excursiile din timpul iernii vor participa numai elevii claselor mai mari, care au un anumit antrenament în această privință.

În condițiile caracteristice anotimpului în care ne aflăm acum, excursiile trebuie pregătite în mod deosebit, ținînd seama tocmai de aceste caracteristici. Se știe că orice drum este mai greu de parcurs iarna decît vara. Drumuri foarte bune în timp de vară devin uneori inaccesibile iarna. De aceea, profesorul care își asumă sarcina de conducător al excursiei va trebui să fie nu numai un bun cunosător al regiunii care urmează să fie vizitată dar și un specialist al turismului de iarnă. El va trebui în orice caz, să evite traversarea pantelor în partea lor de jos, firul vailor și locurile situate sub cornișe de zăpadă. Uneori, în locuri mai umblate se găsesc „drumuri de iarnă”, bazate pe experiența populației locale. Aceste drumuri sînt cele mai sigure, fiind deci cele mai recomandabile.

Trebuie acordată grija necesară și echipamentului excursioniștilor în timp de iarnă. Acesta va fi alcătuit din bocanc și pantaloni de schi, hanorac, caschetă și mănuși impermeabile (îmblănite pe dinăuntru sau îmbrăcate peste o pereche de mănuși de lînă).

O atenție deosebită trebuie acordată hranei Energiei organismului consumîndu-se mai repede ca de obicei în timpul mărșăluțului, regimul alimentar al turistului trebuie să fie corespunzător. Se recomandă alimente bogate în calorii, nealterabile, ușor asimilabile și cu un volum și o greutate cît mai mică. Alimentarea trebuie făcută des și în cantități mici, pentru asigurarea unei bune asimilări.

Traseul excursiei va fi ales potrivit pregătirii excursioniștilor, posibilităților lor fizice și experienței lor în drumetia de iarnă. Deoarece condițiile specifice anotimpului îngreunează mersul, alegerea unui

teren necorespunzător, prea greu, cu multe obstacole de trecut, va avea consecințe negative, îndepărîndu-i pe excursioniștii de practicarea turismului, în loc să-i facă să-l îndrăgească. Itinerariul trebuie întocmit din timp, cu grijă. În el vor fi prevăzute: ziua și ora plecării, mijloacele de transport, traseul, etapele de mers, timpul pentru popasuri, cabanele unde se va înnopta etc. Conducătorul excursiei va trebui să țină seama că iarna ziua este scurtă și că se pot produce modificări ale vremii — ceață, ninsoare, viscol. În general, sosirea la cabană sau reîntorcerea în localitatea de unde s-a plecat nu trebuie să aibă loc mai tîrziu de ora 16—17, cînd începe să se întunece.

Excursioniștii se vor orienta după marcajele existente în locurile cele mai frecventate de turiști. Acolo unde marcajele lipsesc, orientarea se face după hartă, cu folosirea elementelor ajutătoare — direcția cursurilor de apă, virfuri caracteristice, stînci, poziția pădurilor etc. Busola este de asemenea un important mijloc de orientare.

În timpul excursiei disciplina trebuie respectată cu strictețe, neîndeplinirea sarcinilor date de conducătorul excursiei putînd duce la consecințe grave.

În afara rolului lor însemnat în călirea organismului, excursiile de iarnă au și o importanță latură instructiv-educativă. În pregătirea excursiei trebuie de aceea să se țină seama și de această latură. Un elev va fi însărcinat să țină „jurnalul de bord” al expediției, altul va fotografia locurile pitorești și va alcătui un album de excursie, altul va nota însemnări cu caracter meteorologic, altul va face observații geologice, zoologice ș.a.m.d. Bineînțeles, excursia va avea și un „sanitar”, înzestrat cu o farmacie portativă și care va cunoaște măsurile de prim ajutor în caz de rosături, degerături, tăieturi și alte accidente.

În zilele vacanței de iarnă, excursiile reprezintă un mijloc excelent de odihnă activă, de călire fizică. Organizarea unor astfel de excursii se va bucura de adevîrta entuziasm a elevilor.

MARIN ZORESCU

Sarcini importante ale organizațiilor sindicale

(Urmare din pag. 1)

„Timpuri Noi” și „7 Noiembrie” din Capitală. De asemenea, s-au obținut rezultate frumoase la secția serală a Școlii medii nr. 1 din orașul Buzău. Deslășurînd, cu sprijinul organizațiilor sindicale, o neobosită muncă de studiere a metodelor specifice învățămîntului seral profesorii de la această școală au reușit să-și organizeze astfel lecțiile încît elevii să-și însușească cea mai mare parte din cunoștințele chiar din timpul predării. Străduindu-se să lege lecțiile de activitatea în producție a elevilor, ei au reușit totodată să-i ajute în obținerea unor importante succese în îndeplinirea sarcinilor de plan în munca lor din producție.

O altă sarcină importantă ce decurge din documentele Plenarei CC al P.M.R. din 3-5 dec. a.c. pentru muncitorii din învățămînt este preocuparea pentru antrenarea cadrelor didactice și a celorlalți membri de sindicat, ca și a elevilor, în acțiuni patriotice de participare la sprijinirea unor construcții de obiective industriale, drumuri, locuințe, școli, lucrări de hi-

droamellorații și electrificări rurale. Multe organizații sindicale din învățămînt mobilizîndu-și membrii pentru a participa la acțiuni de interes obștească au contribuit la realizarea de importante economii în bugetul statului. În cursul anului 1960 va începe construirea unor noi localități de școală și se vor termina cele care sînt în construcție. Organizațiile sindicale din școli au datoriat să sprijine realizarea acestor construcții la termen și la un preț de cost cît mai scăzut.

Buna întreținere a clădirilor și efectuarea la timp și în condiții bune a reparațiilor curente și mijloacii poate mări durata de utilizare a localurilor, sălilor, laboratoarelor, fără să se recurgă la reparații capitale. Multe școli au căpătat o valoroasă experiență în această privință. Folosind resurse locale pentru efectuarea unor reparații, îngrijind bine mobilierul și clădirile școlii medii nr. 5 din Orașul Stalin și Școala medie nr. 1 din Ploiești, de pildă, au reușit în această toamnă să facă economii de sute de mii lei la capitalul reparații capitale. Organizațiile sindicale din învățămînt au dato-

Știri

ANIVERSARE

La începutul acestei luni cadrele didactice și elevii de la Complexul școlar din Birlad au sărbătorit împlinirea unui an de existență a acestei mari unități școlare.

Festivitatea, care a avut loc în sala teatrului „Victor Ion Popa” din localitate, s-a încheiat cu un program artistic susținut de cele două formații corale, de soliști vocali și instrumentali, precum și de formația orchestrală a Complexului.

În aceeași zi au avut loc în sala de sport a școlii competiții sportive, iar seara un reușit carnaval al tineretului.

O DUMINICĂ PLACUTĂ

Petrecerea în chip plăcut și cît mai util a timpului liber de duminică stă în atenția cadrelor didactice și a organizației de pionieri de la Școala de 7 ani nr. 28 din Cluj.

Nu de mult, într-una din duminici a fost organizat în școală un concurs „Drumetii veseli”, după care a avut loc o întrunire tovarășească a pionierilor. Concursul a avut ca temă „Regiunea Cluj în anii de democrație populară” și a contribuit la adîncirea cunoștințelor elevilor despre regiunea lor, la dezvoltarea admirației pentru marile realizări obținute de oamenii muncii în anul nostru liber.

OMAGIU LUI AUREL VLAICU

Cu doi ani în urmă, Școala medie din Orăștie a primit numele „Aurel Vlaicu”. Elevii cinstesc și pretuesc pe cel al cărui nume îl poartă școala.

De curînd, cu sprijinul organizației de partid din școală, prin contribuția organizației U.T.M. și a comitetului de părinți s-a ridicat în semn de omagiu un bust de bronz al lui A. Vlaicu.

O ȘCOALA FRUNTAȘĂ ÎN REALIZAREA DE ECONOMII

La Școala de 7 ani din comuna Archita, raionul Sighișoara, munca de educare a copiilor în spiritul economizării dă rezultate bune. La fițele „Săptămîni economice” în această școală s-a înregistrat un mare număr de depuneri și s-a mărit volumul de depuneri. Astfel, din inițiativa lor școlarii au realizat economii de aproape 1300 lei. Clasa a V-a a realizat cele mai multe economii.

Ce va publica revista „Natura” în anul 1960

În anul 1960, revista „Natura” va prezenta profesorilor o bogată și interesantă tematică, menită să-i ajute atît în îmbogățirea cunoștințelor de specialitate, cît și în predarea diferitelor teme.

Astfel, la capitolul rezervat geologiei se va continua ciclul de articole cu privire la problemele de stratigrafie prezentate în ordinea erelor geologice. Vor fi publicate de asemenea o serie de articole cu privire la geologia țării noastre, ținîndu-se seama de împărțirea teritoriului, pe unități geologice structurale. Articolele se vor referi la stratigrafia, tectonica și substanțele minerale utile ale fiecărei unități structurale în parte.

Din domeniul geografiei călătorii vor putea urmări o serie de probleme economice și fizico-geografice cu privire la schimbările survenite pe harta țării noastre în anii regimului de democrație populară. Se vor publica studii monografice asupra unor regiuni economice administrative.

De asemenea, revista va continua să scoată în evidență realizările economice și fizico-geografice din Uniunea Sovietică și țările lagărului socialist, schimbările din economia mondială, ca și problemele specifice din geografia țărilor slab dezvoltate de pe glob.

Vor apărea în același timp articole privind realizările obținute în cadrul cercetărilor Anului Geofizic Internațional, care vor vorbi despre drumul în Cosmos al sateliților artificiali și al rachetelor cosmice sovietice, despre realizări științifice obținute cu ajutorul sateliților artificiali și al rachetelor cosmice etc.

Manuale școlare

apărute în Editura agro-silvică de stat

Dr. V. Creta: Zoologia (Manual pentru școlile de maiștri zootehniști).

Dr. I. Murgu și dr. I. Macarie: Patologie veterinară (Manual pentru școlile de maiștri zootehniști).

Dr. E. Bogdan: Farmacologie veterinară (Manual pentru școlile tehnice de maiștri veterinari).

Dr. Xenia Moldoveanu: Creșterea viermilor de mătase (Manual pentru școlile tehnice de maiștri zootehniști).

Dr. D. Popovici și dr. I. Tricu: Controlul alimentelor de origine animală (Manual pentru școlile tehnice veterinare și de maiștri veterinari).

Dr. A. Pascu și dr. E. Șuțeanu: Patologia bolilor interne — cu noțiuni de semiologie (Manual pentru școlile tehnice veterinare și de maiștri veterinari).

Lucrările se găsesc în toate librăriile sau se pot procura contra ramburs de la Librăria „Carle prin Poșta”, București, Str. Biserica Enei nr. 16.

În legătură cu problemele de botanică se vor prezenta date noi privind sistematica, anatomia și fiziologia. De asemenea, vor fi prezentate o serie de probleme botanice care au o strînsă legătură cu practica — întrebîndu-se anti-bioticele în combaterea diferitelor boli, importanța cunoașterii buruienilor și a metodelor de combatere a acestora etc. Într-o serie de articole va fi reconsiderată activitatea cercetătorilor progresiști în domeniul botanicii din țara noastră, se vor prezenta o serie de cercetări din alte țări ș. a.

În domeniul zoologiei vor fi prezentate articole legate de cunoașterea faunei țării noastre, de fiziologia și anatomia omului și animalelor, precum și unele probleme privind aplicarea în practică a cunoștințelor de zoologie.

De asemenea, se vor prezenta o serie de articole de biologie trînd probleme ca ontogenia și filogenia, adaptarea, ereditatea etc.

Revista va introduce în anul 1960 o rubrică pentru profesorii care predau cunoștințele agricole la școlile din mediul sătesc. La această rubrică se vor publica articole cu privire la metodele de cultivare și îngrijire a plantelor în general și în mod concret pe terenurile experimentale școlare. Se vor publica totodată scurte materiale cu privire la viața unor plante mai puțin tratate în literatura noastră școlară.

La capitolul rezervat metodelor și lucrărilor practice, pe lângă analiza unor manuale, pe lângă publicarea unor articole privind metodologia predării și a unor materiale de popularizare a experienței școlilor sovietice în acest domeniu, se va acorda o mare atenție răspîndirii experienței pozitive obținută de profesorii din țara noastră în activitatea lor practică pe terenul experimental, în laboratoare, la stațiunile meteorologice, în cercuri. Tot la această rubrică se vor da indicații cu privire la organizarea lucrărilor practice, a excursiilor școlare, la folosirea materialului didactic etc.

La capitolul „Recenzii și Nouități științifice” revista va prezenta lucrările de specialitate recent apărute în țara noastră și cuceririle cele mai noi ale științei din țară și de peste hotare.

Geografi naturaliști, elevi și studenți!

Abonați-vă din timp la revista „NATURA”

Prețul unui abonament este de 24 lei pentru un an și 12 lei pentru un semestru.

CONCURSURI PENTRU OCUPAREA DE POSTURI ÎN ÎNVĂȚĂMÎNTUL SUPERIOR

FACULTATEA DE FILOLOGIE A INSTITUTULUI PEDAGOGIC DIN TIMIȘOARA organizează un concurs pentru ocuparea următoarelor posturi:

- 1) lector la istoria literaturii romine vechi și moderne;
- 2) lector la educația fizică;
- 3) lector la istoria literaturii romine contemporane;
- 4) asistent la: introducere în literatură limba romină și istoria literaturii romine;
- 5) asistent la limba rusă — curs-facultativ;
- 6) șef de cabinet la catedra de limba și literatura romină;
- 7) preparator la catedra de limbă străină;
- 8) asistent la curs practic limba germană.

Doritorii vor înainta actele necesare, pînă la data de 5 ianuarie 1960, la secretariatul facultății, Str. Gh. Doja, Nr. 11 telefon 12-60.

INSTITUTUL POLITEHNIC DIN IAȘI anunță ocuparea prin concurs a unui post de asistent de la catedra de tehnologia substanțelor anorganice, în cadrul Facultății de chimie industrială.

Cererea pentru înscrierea la concurs se va înainta în decurs de o lună de la publicarea prezentei, la rectoratul Institutului politehnic din Iași, Calea 23 August Nr. 11 însoțite de următoarele acte: copie legalizată de pe actele de studii; lucrările științifice ale candidatului, într-un exemplar; certificatul de caracterizare a activității profesionale și obștești, eliberat de instituția (întreprinderea) la care acesta își are funcția de bază sau recomandarea șefului de catedră; în cazul cînd candidatul funcționează în învățămînt; certificatul de vechime în muncă eliberat de unitatea în care lucrează; memoriul de activitate didactico-științifică, semnat de candidat; autobiografia.

A XX-a sesiune a Comitetului Executiv al F. S. M.

In cursul acestei săptămâni s-au desfășurat la București lucrările celei de-a XX-a sesiuni a Comitetului Executiv al Federației Sindicale Mondiale.

Pe ordinea de zi a sesiunii au figurat următoarele probleme:

1. Activitatea și sarcinile clasei muncitoare, organizațiilor sindicale, Federației Sindicale Mondiale și evoluția situației internaționale.

2. Proiectul de buget pe anul 1960.

3. Stabilirea ordinii de zi a celei de-a XI-a sesiuni a Consiliului General F.S.M.

4. Examinarea cererii de afiliere a Federației sindicalelor din Irak.

Cea de-a XX-a sesiune a Comitetului Executiv al F.S.M. a adoptat o Rezoluție generală: Declarația cu privire la dezarmarea generală și totală și o serie de alte documente.

Apelul adresat oamenilor muncii și sindicatelor din întreaga lume în sprijinul dezarmării

Oameni ai muncii și sindicate din toate țările,

Asigurarea păcii constituie problema cea mai arzătoare și cea mai actuală care se află în centrul preocupării popoarelor. Acumularea de arme nucleare a dus omeniția la situația în care cea mai mică scintilă ar putea aduce distrugerea a milioane de ființe omenești și distrugerea bogățiilor omeniții.

Masele populare și un număr din ce în ce mai mare de oameni de stat înțeleg această situație.

Aprobarea de către 82 de țări a ideii unui plan de dezarmare generală și totală, propus de Uniunea Sovietică, votarea în unanimitate a Rezoluției cu privire la acest punct la cea de-a 14-a sesiune a Adunării Generale a O.N.U. creează posibilități reale de a se pune capăt cursei înarmărilor și amenințării războiului...

Realizarea planului de dezarmare generală și totală și transformarea industriilor de război în industrii de pace, — se spune în apel — ar permite ca resurse uriașe să fie consacrate unor opere ale vieții, îmbunătățirii condițiilor voastre de muncă și de existență.

Miliardele eliberate astfel ar putea fi consacrate unui ajutor sporit acordat țărilor slab dezvoltate din punct de vedere economic, pentru a se pune capăt mizeriei și foamei în era atomului și a cuceririi spațiului cosmic.

Dar speranțele voastre nu se vor realiza de la sine. Monopoluri legate de producția de armamente și cercurile militariste se opun dorințelor popoarelor, realizării efective a dezarmării.

Depinde în mare măsură de voi toți, de vigilența voastră și de acțiunea voastră comună ca posibilitățile existente astăzi să devină realitate. Fiecare om al muncii, fiecare sindicat trebuie să lupte activ pentru realizarea acestui vis mareț al omeniții de a se pune capăt poeziei înarmărilor și de a se înălțura pentru totdeauna războiul.

În acest spirit, F.S.M. vă cheamă să formați un front unit de luptă, să desfășurați și să consolidați o acțiune permanentă pentru dezarmarea generală și totală.

Inmulțiți inițiativa și formele de acțiune pentru obținerea convocării grabnice a Conferinței la nivel înalt și a unui acord efectiv în problema dezarmării.

În continuare în apel se spune: Cu prilejul pregătirii și sărbătoririi zilei de 1 Mai 1960 puneți în centrul lozincilor voastre această cerere legitimă a clasei muncitoare și a popoarelor: dezarmarea generală și totală.

Consolidând unitatea și acțiunea voastră, exprimați-vă dorința de a vedea toate guvernele angajându-se cu hotărâre pe singura cale care poate deschide omeniții un viitor al păcii și progresului.

PROFESORII STUDIAZA PRODUCȚIA LOCALĂ

Studierea de către profesori a bazelor producției industriale și agricole constituie o cerință imperioasă. Formele și metodele acestui studiu pot fi, desigur, foarte variate.

În școala noastră s-a organizat și funcționează în acest scop un seminar la care participă în special profesorii ce predau disciplinele din ciclul politehnic. Seminarul este menit să ajute profesorilor la buna cunoaștere a întreprinderilor industriale și agricole locale, pentru a stăpâni mai deplin și mai concret bazele producției moderne. În orașul nostru se află întreprinderi miniere extractive, o uzină mecanică, o întreprindere de materiale de construcții, o fabrică de mobile și câteva alte întreprinderi industriale.

Ce sarcini și-a pus în față seminarul?

1) De a da profesorilor o reprezentare concretă cu privire la economia întreprinderilor industriale moderne.

2) De a-i face să cunoască organizarea muncii în întreprinderi, pe muncitorii frunțași din producție și metodele lor de muncă.

3) De a-i familiariza, pe o bază concretă, cu aplicarea în practică a tehnicii, a tehnologiei și a energiei.

4) De a ajuta profesorilor să folosească cele studiate de ei cu privire la industria locală în scopul ridicării calității învățămîntului, al îmbunătățirii pregătirii politehnice a elevilor.

Una din formele de activitate ale seminarului nostru o constituie lecțiile pe care le citesc în fața profesorilor conducătorii întreprinderilor, lucrătorii din aparatul de partid și din soviete. Aceste lecții privesc probleme de organizare a muncii, se referă la tehnologia, tehnica și energetică aplicată în condițiile muncii din întreprinderile orașului.

În prealabil profesorii se familiarizează cu industria orașului în general și cu perspectivele de dezvoltare a acesteia în viitor, începînd acest studiu cu întreprinderea cea mai mare și mai importantă din oraș. Studiul celorlalte întreprinderi este orientat spre dezvoltarea și aprofundarea cunoștințelor profesorilor în legătură cu cele mai importante secții, conform specificului fiecărei întreprinderi. O mare atenție se acordă stu-

dierii economiei întreprinderilor. Participanții la seminar se familiarizează cu problemele gospodăririi chibzuite, ale ridicării productivității muncii și ale scăderii prețului de cost al producției.

O altă formă de studiere a bazelor producției o constituie excursiile profesorilor în întreprinderi. Astfel de excursii se desfășoară de obicei îndată după studiul unei lecții și sub conducerea specialistului care a ținut lecția respectivă. Excursia dă profesorilor prilejul să-și adîncească și să-și consolideze cunoștințele teoretice dobîndite, să se fami-

**din experiența
școlii sovietice**

liarizeze în practică cu utilajul, cu procesele tehnologice de bază, cu organizarea muncii, cu viața colectivului de muncitori din întreprindere. Se organizează excursii în toate întreprinderile importante ale orașului. Pe lângă aceasta, s-a organizat o excursie la Expoziția industrială regională. Aici profesorii au putut cunoaște multilateral utilajul întreprinderilor industriale din regiune și producția acestora și, de asemenea, noile succese ale industriei.

O mare însemnătate au întîlnirile profesorilor cu muncitorii vestiți, cu frunțașii întreprinderilor. La noi se organizează regulat asemenea întîlniri. În fața profesorilor iau cuvîntul frunțași ai producției de diferite profesii. În cuvîntările lor aceștia vorbesc despre metodele înaintate de muncă, despre activitatea raționalizatorilor, despre regimul de economii etc.

O formă importantă de familiarizare a profesorilor cu bazele producției moderne o constituie și vizionarea filmelor științifice cu conținut politehnic. În cadrul seminarului au fost prezentate numeroase asemenea filme.

În afară de aceasta, în cadrul seminarului au loc și discuții cu privire la materialul

studiat. Aceste discuții dau posibilitatea să se clarifice cum au înțeles profesorii cunoștințele studiate în legătură cu o temă sau alta și, în special, cum își propun să folosească aceste cunoștințe pentru îmbunătățirea pregătirii politehnice a elevilor. Desigur că fiecare discuție de acest fel este precedată de o pregătire amănunțită. Profesorilor li se dă în prealabil planul desfășurării discuțiilor, li se cere să viziteze de mai multe ori o întreprindere, să adune materialul necesar etc.

Fiecare profesor, în funcție de specialitatea sa, trebuie să primească, de asemenea, și o sarcină specială pentru o mai temeinică aprofundare individuală a celor studiate. În încheiere, noi organizăm consfătuiri la care profesorii fac comunicări despre felul cum și-au îndeplinit sarcinile individuale.

Fiecare participant la seminar vizitează individual un anumit timp o întreprindere și studiază mai amănunțit tot ceea ce are legătură directă cu specialitatea lui. Asemenea vizite au loc de obicei în timpul vacanței de vară, deoarece pentru realizarea lor este nevoie de nu mai puțin de două săptămîni.

Noi ne străduim să oglindim și în școlă problemele producției locale. În acest scop am trecut la organizarea unui muzeu școlar. În secțiile speciale ale acestui muzeu se găsesc date privind înființarea și dezvoltarea celor mai importante întreprinderi din oraș, sînt prezentate bazele proceselor tehnologice din fiecare întreprindere și producția dată de acestea. Muzeul îi ajută nu numai pe profesori, dar și pe elevi să studieze mai adînc industria locală.

Toate aceste măsuri determină o îmbunătățire simțitoare a calității predării bazelor științelor. Ele dau profesorilor posibilitatea să-și expună cunoștințele nu numai după carte, ci și pe baza unor exemple din viața întreprinderilor locale, să demonstreze aplicarea în practică a legilor științei.

A. JIHAREV

Școala medie nr. 7 din Berezhovsk
regiunea Sverdlovsk
(din Revista „Politehniceskole Ohucenie”
nr. 3, 1959).

R. P. Chineză

Fabricile înființează școli, iar școlile înființează fabrici

Școala de tractoriști din Șanghai pregătește cadre specializate pentru comunele populare din jurul orașului.

Sub lozincă „Fabricile înființează școli, iar școlile înființează fabrici” se desfășoară în prezent, în Republica Populară Chineză una din cele mai importante acțiuni în scopul îmbinării învățămîntului cu munca în producție.

O dată cu marele salt în producție din anul 1958, s-a impus cu o și mai mare pregnanță necesitatea pregătirii temeinice a viitorilor muncitori și a instruirii și ridicării calificării cadrelor din fabrici și uzine, s-a impus necesitatea participării întregului popor la munca productivă. Sub conducerea înțeleaptă a Partidului Comunist Chinez învățămîntul s-a orientat spre crearea unui nou tip de intelectuali, a unor muncitori înaintați. În școlile de toate gradele s-a introdus, începînd de anul școlar trecut, un vast program pe principii „studium și muncim în același timp”. Școlile au înființat ateliere mecanice, furnale de topire a fontei, cuploare pentru călirea oțelului, fabrici prelucrătoare etc., în cadrul cărora elevii desfășoară o permanentă muncă productivă. Planul de producție al atelierelor și fabricilor înființate de școli este înglobat în planul de stat.

Acțiunea de înființare a unor unități productive pe lângă școli a luat o mare amploare. La numai câteva luni de la începerea acestei acțiuni, la sfîrșitul anului trecut, fuseseră înființate 21.504 fabrici și ateliere pe lângă școlile tehnice și 122.864 fabrici și ateliere pe lângă școlile medii de cultură generală. Acestea au dat o producție însemnată de fontă, oțel, îngrășăminte chimice, au fabricat strunguri, mașini unelte etc. Este cunoscut astăzi în întreaga Chină recordul stabilit de o școală medie din județul Iancien, provincia Șansi, care a dat o producție de 115 tone de oțel pe zi. Activitatea în cadrul fabricilor de pe lângă școli reprezintă o rodnică și judicioasă îmbinare a învățămîntului cu munca de construire a socialismului.

Totodată, pentru ridicarea nivelului cultural și profesional al muncitorilor și pentru pregătirea unei noi intelectualități din rîndul muncitorilor, Partidul Comunist Chinez acordă o deosebită atenție învățămîntului pentru oamenii muncii. Fabricile au înființat școli și institute de învățămînt superior pentru muncitori. În anul școlar trecut au funcționat 275.109 asemenea unități de învățămînt, frecventate în timpul liber de 13.515.000 de elevi și studenți. De asemenea, au funcționat 8.450 de școli și institute în care o parte

din ziua de muncă este dedicată studiului și o altă parte muncii efective în producție. Acestea au fost frecventate de 1.242.000 elevi și studenți.

Multe uzine și fabrici au un sistem complet de învățămînt, începînd de la cursurile de alfabetizare și pînă la institute de învățămînt superior. Așa, de pildă, pe lângă Uzina siderurgică Taiuan au fost înființate școli de toate gradele care sînt frecventate de peste 10.000 de muncitori. Din 1958 funcționează pentru muncitorii acestor uzine și un institut — institutul de tehnologie Taiuan — care pregătește ingineri cu o înaltă calificare, buni cunosători ai procesului de producție al uzinei.

De curînd a început să se extindă inițiativa unor uzine mari din provincia Tiliu, în care cursurile școlii elementare sînt organizate de către fiecare secție sau atelier, rămînînd ca direcțiunea să se ocupe îndeaproape de organizarea învățămîntului mediu și superior. În felul acesta cursurile sînt mai strîns legate de producția atelierelor, iar organizarea muncii și a studiului se realizează în condiții mai bune.

Între școlile din cadrul sistemului de învățămînt public, și școlile pentru muncitori înființate de fabrici există o strînsă colaborare. Iată un exemplu concludent. Întreprinderea de gaze a orașului Cianciu a înființat un institut de tehnă-chimie, care își desfășoară cursurile în localul Școlii medii nr. 10 din oraș. Întreprinderea a investit 70.000 de iuanj pentru construirea atelierelor necesare școlii și a asigurat cu ingineri și tehnicieni conducerea procesului de producție în aceste ateliere. La rîndul ei, școala trimite în fiecare zi 150 de elevi la practică în uzină. Aceștia îi înlocuiesc pe muncitorii care urmează cursurile institutului.

Școlile înființate de către fabrici și fabricile înființate de către școli sînt încă o dovadă a uriașului avînt pe care l-a luat legarea învățămîntului de practică, revoluția culturală în Republica Populară Chineză.

AL. I. V.

INVĂȚĂTORI, PROFESORI, EDUCATOARE!

Abonați-vă la GAZETA INVĂȚĂMÎNTULUI, Nici un om al școlii fără GAZETA INVĂȚĂMÎNTULUI! Abonamentele se pot face la oficiile poștale, prin factorii poștali și prin difuzorii voluntari din școli și instituții.